

IRIZĂRI

REVISTA ELEVILOR COLEGIULUI "ELENA CUZA", CRAIOVA

ICONIC
TEACHERS

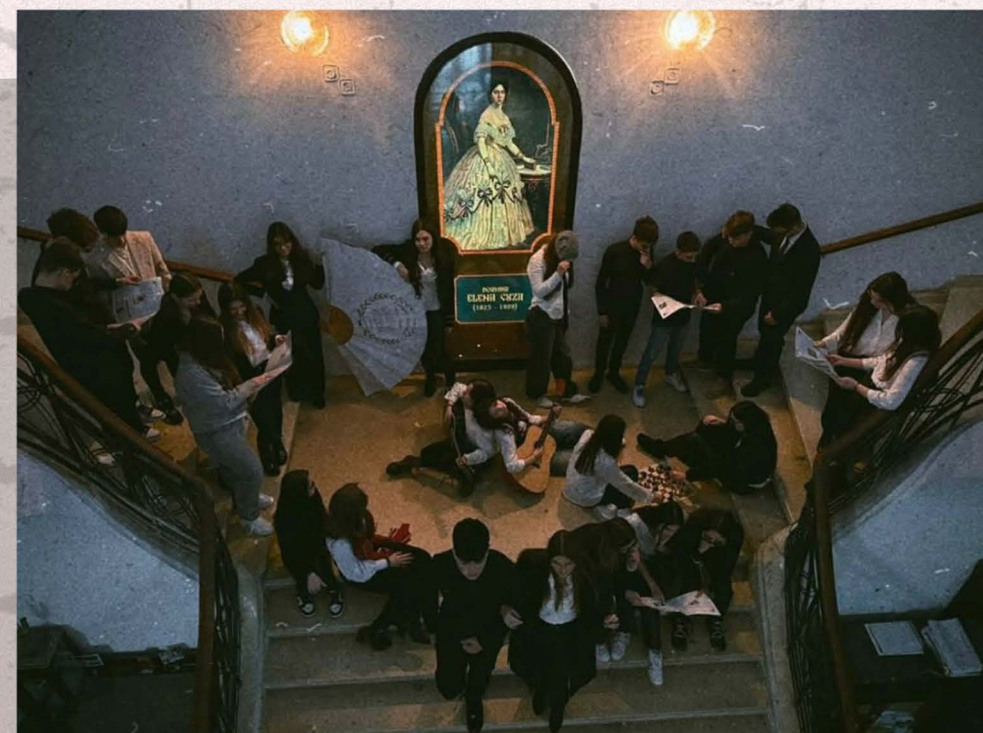
SPIRIT CUZIST

VIBE LITERAR

IRIZĂRI

Revista elevilor Colegiului Național "Elena Cuza", Craiova

SERIE NOUĂ, NR. 24/ MAI 2025

Pagina noastră de Youtube
conține videoclipuri și colaje
de poze de la evenimente.

Ești interesat? Abonează-te
folosind codul de mai jos!

Aruncă un ochi pe Instagram-ul
nostru pentru mai multe
surprize!

CUPRINS

1.

Iconic Teachers /2
Interviu cu domnul profesor
Dragomir Silviu Bertoni: Croitoru
Karina, Florescu Bianca
2.

Spirit cuzist /4
RaSky: Gurgui Livia, Picu Evelina,
Vasilache Sabrina
Consiliul școlar al elevilor: Popa
Teodora
Erasmus+: Crasovan Anna
Profil de absolvent: Vladimir
Breznicanu
3.

Vibe literar /8
Poezii: Cioara Alexandra,
Holdiș Alexia,Fifor Ana Timea
Din Basarabia spre Oltenia:
Barbu Anelis
Eșecul ca parte a succesului:
Virban Amalia Gabriela
Pagină de jurnal: Mărinică
Maria-Alexandra
Răsunetul veacurilor: Constantinescu
Diana
Confidențialitate: Țecu Teodora,
Drighiciu Ioana
Echipă, ambiție și pasiune: Brebu
Damaris
Interferențe culturale: Al Asam Maya
Pe scenă sau în afara ei: Drighiciu
Ioana
Locații cozy: Croitoru Karina,
Constantin Beatrice, Florescu Bianca
4.

Animale /22
Un alt fel de iubire: Guță Daria
5.

Atitudini /23
Festivalul Shakespeare:
Croitoru Karina-Maria
Ferenike-Doina Ruști: Croitoru
Karina, Florescu Bianca
Cuvinte cu tâlc și har:
Constantinescu Diana
6.

Jurnal de călătorie /26
Bruxelles: Croitoru Karina-Maria
Timișoara: Belu Maria
7.

Științe /28
Caramelul: Belu Maria
Laboratorul Viitorului: Ilie
Alexandru
8.

Review /30
Hai cu mine la „Hoții de subiecte”:
Belu Maria
From Sunrise To Midnight:
Florescu Bianca
9.

Lingua Universalis /32
Poezii: Averis Liviu Andreas,
Bobircea Raissa-Maria, Cocoș
Mihaela, Ana Maria Mărculescu,
Șuiu Maria-Almira, Petria- Mitran
Maia Ilinca
“LE PETIT PRINCE”: Capră
Ionela Georgeta
Les symbols de la France:Durac
Lavinia Maria
10.

Gimnaziu /36
Magia expresiilor din limba latină:
Nicoaie Selenia Alisia
11.

Olimpici /37
Performanțe școlare: Prajea Daria-Elena,
Nicoaie Alessia Lorena
12.

Artă /38
Dragă Roberta Maria, Iacob-Spătaru
Ștefan
13.

Recap: Anii de liceu /42
Liceeni Rock N’ Roll: Ghiță Clara
Privind spre viitor: Pușcu Rebecca
Viața de licean la Colegiul Național „Elena
Cuza”: Cismaru Raluca, Atanasie Alessia
14.

Lumea primarilor /45
Concursul Alfabetar-
„Povestea rescrisă”: Clasa III B

REDACTIA

- Redactor-șef**
Croitoru Karina-Maria, XI B

Redactor-șef adjunct
Florescu Bianca, XI E

Redactori
Belu Maria, XI G
Drighiciu Ioana, XI C
Prajea Daria, XI C
Breb Damaris, XI B
Ilie Alexandru, XI G

Tehnoredactori
Constantin Beatrice, XI C
Smolik Adriana, XI I

Coordonatori
Prof. Nicu Simona
Prof. Calangiu Marinela

- Mulțumim pentru
sprijinul acordat:**

- conducerii Colegiului National
„Elena Cuza”: director Liviu Cotfasă,
director adjunct Silviu Bertoni Dragomir,
director adjunct Adina Mihaela Ursu,
consilier educativ Monica Mitruț;

- profesorilor: Lungu Cristiana,
Andriescu Corina, Pavel Luminița,
Stoica Gabriela, Popa Andreea,
Militaru Gabriela, Mitruț Monica,
Blendea Nadia, Lica Mihaela,
Bîrlea Bianca, Burlan Emilia,
Sanda Simona, Vlăduțoiu Fleur,
Cristea Delia, Totu Liana,
Trincă Ileana, Roșca Mihaela,
Popescu Marilena

- doamnei bibliotecar:
Stoenescu Gabriela

SCENA DIN CLASĂ ȘI CUM DEUINE PROFESORUL UN ACTOR AL EDUCAȚIEI-

INTERVIU CU DOMNUL PROFESOR SILVIU BERTONI DRAGOMIR

Croitoru Karina
Florescu Bianca

De anul acesta avem o premieră: inaugurăm rubrica „Iconic Teachers”. Noi am întrebat, iar voi ați răspuns. Așadar, prima „victimă” a acestei rubrici este domnul profesor Silviu Bertoni Dragomir, pe care îl salutăm și căruia îi mulțumim pentru deschidere și amabilitate.

Povestiți-ne despre cum a fost ca profesor în colegiul nostru, la început.

Eram în învățământ de cinci ani și mă tot plimbam prin școli (că așa e la început, aviz celor care vor să intre în învățământ, prima calitate, dincolo de cea profesională, este răbdarea). M-a încercat răbdarea în acei cinci ani. Atunci când am ajuns la „Cuza”, m-am îndrăgostit din nou de învățământ. În 2012, în primul an ca profesor aici, toamnă fiind, am ajuns la Balul Bobocilor. Văzând desfășurarea de forțe și implicarea elevilor, am fost „dat pe spate”, m-au impresionat foarte tare. Și atunci am avut o revelație: cred că mi-am greșit liceul atunci când m-am dus în clasa a noua. Nu neapărat că am regretat alegerea liceului, dar poate aș fi avut alt parcurs. Totodată, poate că parcursul acela nu m-ar fi îndreptat aici. Un motto după care mă ghidez este „ai grijă și ce-ți dorești în viață!”. La vârsta asta alegerile pe care le faci sau lucrurile pe care ți le dorești se poate să nu fie atât de coapte, atât de mature și peste vreo cinci ani să spui „poate am greșit atunci când mi-am dorit asta”. Contează cum îți alegi liceul în formarea ta, pentru că aici se leagă multe dintre prietenii din tinerețe. O parte se păstrează toată viața.

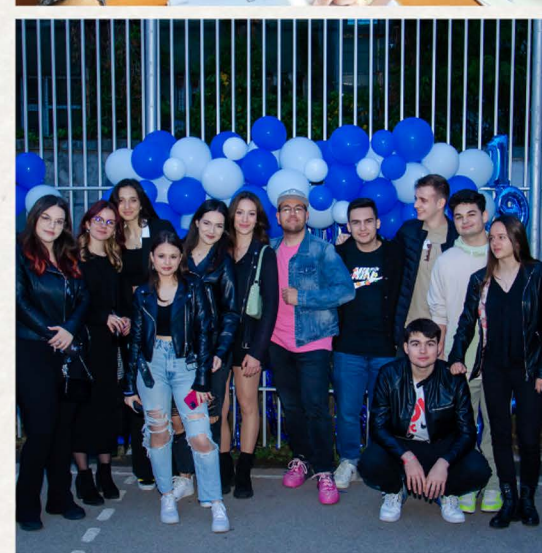
Există vreun moment din cariera dumneavoastră de profesor pe care nu îl veți uita niciodată?

Eram la laboratorul de fizică, la etajul al doilea, era a doua sau a treia oră din anul școlar respectiv, cu o clasă de franceză și întreb: „Cine a învățat pentru astăzi?” și, ca de obicei, eram pregătit să nu răspundă nimeni. Când am văzut mai multe mâini ridicate, am avut un șoc pe care n-o să-l uit toată viața mea, de aceea nu uit nici clasa, nici mâinile, până și numele lor le am întipărite în minte.

Ca o paranteză, sistemul de educație din România, și nu numai, are anumite discrepanțe, diferențe mari între școlile din oraș și, în același timp, între școlile urbane și cele din mediul rural. Nu mă refer la calitatea profesorilor, pentru că uneori găsești oameni cu o calitate superioară la sat, ci la interesul copiilor față de școală. Dacă acest interes nu este promovat din familie, poate că nici societatea nu te motivează, poate că nu ai haine să vii la școală a doua zi, s-ar putea să nu-ți placă școala sau chiar să nu te ții de școală.

Cum reușiți să vă apropiați de elevi cât mai mult?

Noi, ca profesori de liceu mai ales, suntem niște actori în viața elevilor: începe o piesă, vine o altă piesă, și-o altă piesă... Și cu cât actorul care își prezintă rolul acolo este mai bun, cu atât piesa este mai interesantă și copilul va asculta piesa; altfel, piesa poate să devină un film plictisitor care rulează la televizor și tu de fapt iei telefonul și butonezi și auzi ceva acolo pe fundal, dar nu acorzi atenție. Și cam ăsta e rolul nostru, de a fi niște actori buni care transmit o informație de calitate, învelită într-un ambalaj cât mai atrăgător și, în felul acesta, să reușești să atragi publicul. Să fii implicat, să-i faci să participe la oră, la activități. Să aibă curajul să-ți zică „dirigabil” sau „domnule”, să nu fie temător atunci când te vede. Când copiii au curaj să vorbească cu tine ca profesor și îți spun ceea ce simt, ceea ce gândesc, întrebări cu care se confruntă în viața lor de zi cu zi, înseamnă că ești un profesor bun.

Ce proiecte din școală, în care ați fost implicat, v-au plăcut cel mai mult?

Sunt multe proiecte pe care le-am făcut de-a lungul anilor, mai ales atunci când am fost consilier educativ (singurul bărbat în poziția asta, până atunci fuseseră numai doamne), timp de aproximativ cinci ani. Am învățat foarte mult să colaborez cu copiii și să constat că, nu numai ce gândim noi, profesorii, este sfânt, dar că și ideile elevilor sunt bune și trebuie luate în calcul, trebuie să existe colaborare. Și altă chestie care mi-a plăcut foarte mult și este la a doua ediție și sper să fie și în continuare, se referă la Târgul de Toamnă, dedicat elevilor de ciclu primar, deoarece trebuia să fie ceva și pentru ei. Sunt foarte atașat de acest proiect. Pe de altă parte, deși reticent la început, pentru că intervine foarte mult și subiectivismul, a fost legătura cu echipa de dezbateri. A început să-mi placă din ce în ce mai mult. Din păcate, îmi rău că nu am timp. Timpul ca director adjunct este mult mai limitat.

În plus, mai este un proiect care mi-a fost foarte drag, din 2022. Veniți din pandemie, am reușit să stau cu un grup restrâns de copii la masă, maxim zece. Am pus pe foaie niște idei și a ieșit un proiect foarte interesant. Era legat de comunitatea de evrei din Craiova, se numea „Povestiri din Holocaust”. A fost un proiect care mi-a plăcut tare mult. Mi-a plăcut cum au lucrat ei, cum au interacționat și faptul că au avut șansa să învețe prin descoperire.

Care credeți dumneavoastră că este rolul unui profesor?

La urma urmei, noi profesorii ce eram? Transmițători de informație și formatori de caracter. Nu știu cum mai putem să fim acum transmițători de informație la modul „ia și învață”, pentru că s-ar putea ca acea informație să fie și mai simplificată și mai plăcută pe canalul de Youtube sau Tiktok al cuiva. Și atunci intervine profesorul care trebuie să fie un cotransmițător al informației. Trebuie să ai așa o aură, să te iubească elevii. Elevii sunt și cum ți-i crești, dar contează foarte mult cum sunt formați acasă.

Acum doi ani ați avut rolul de DJ în cadrul petrecerii „Almost Summer Party”. Cum v-ați gândit să faceți asta și cum vedeți acum experiența?

Căutam un DJ și se pune problema cum să facem, pe cine să aducem. Și atunci am zis „Ce, noi nu putem? O să fiu eu, o să vedeți că o să mă ocup eu, ce mare școală să punem niște muzică, important e să ne distrăm”. Sper că timpurile pe care le trăim, pentru că trăim timpuri schimbătoare pe plan internațional, istoric, ne vor permite să ajungem și la sărbătorirea de 200 de ani a colegiului, să facem ceva cel puțin la fel frumos.

RASKY

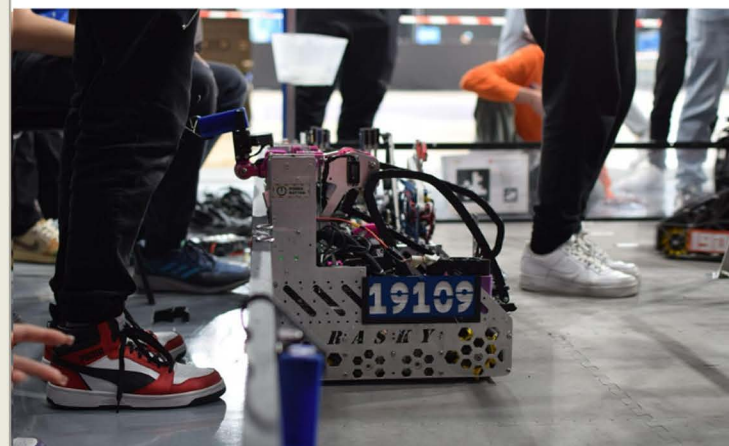
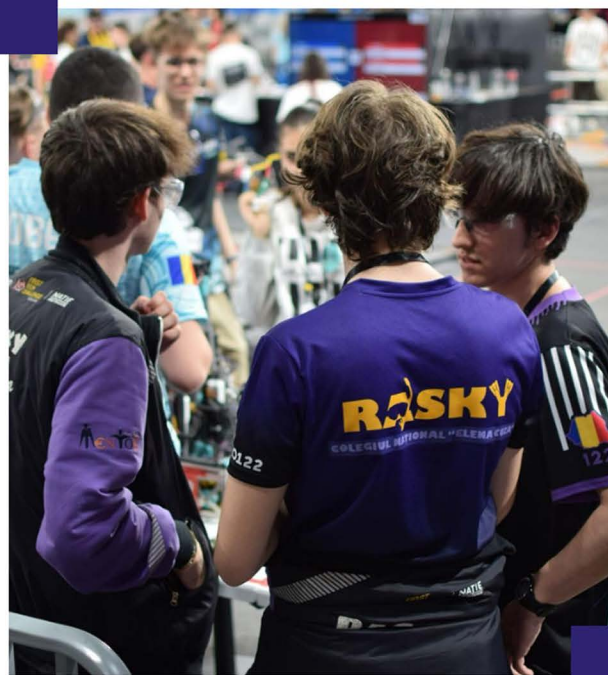
Gurgui Livia, Picu Evelina, Vasilache Sabrina

La prima vedere, am putea părea doar niște liceeni pasionați de tehnologie – „copiii care construiesc roboți” sau, mai simplu, „echipa RaSky”. Dar dincolo de plăcuțe, șuruburi și linii de cod, RaSky este mult mai mult decât atât. Este familia noastră, locul unde ne simțim ca acasă, spațiul în care ideile prind contur, iar visele devin proiecte reale. Suntem 15 tineri diferiți, dar uniți de o dorință comună: aceea de a învăța, de a inova și de a crea ceva care să conteze.

Totul a început cu o decizie luată din pură curiozitate, fără să ne imaginăm cât de mult ne va schimba viața. Ce a pornit ca o simplă provocare, s-a transformat într-o aventură plină de descoperiri, obstacole, râsete și prietenii. Ne-am dat seama că, deși suntem diferiți – caractere, stiluri de gândire, moduri de lucru – exact aceste deosebiri ne ajută să creăm ceva cu adevărat special.

Robotul nostru, Raul, este imaginea fiecărei ore petrecute în spațiul nostru de lucru, a fiecărui test, a fiecărei decizii luate în echipă. Este rezultatul pasiunii noastre, al optimismului pe care îl păstrăm chiar și când lucrurile se complică, și al puterii noastre de a merge mai departe cu zâmbetul pe buze.

În cei șapte ani de activitate, RaSky a devenit un micro-univers în care am crescut împreună. Am învățat ce înseamnă să fii responsabil, să nu renunți atunci când e greu și să ai încredere în forța unei echipe unite. Am descoperit că, atunci când ne adunăm ideile, curajul și energia, putem construi nu doar roboți, ci și viitorul pe care ni-l dorim. Împreună, am învățat să ne depășim limitele și să transformăm fiecare provocare într-o oportunitate de a deveni mai buni.

Chiar dacă în acest sezon am trecut prin schimbări – cu plecarea unora dintre membri veterani și venirea noilor colegi – am continuat să construim, să inovăm și să legăm prietenii durabile. Ne dorim ca toți cei care ni se alătură să simtă că fac parte din ceva mai mare, dintr-un viitor care se clădește chiar acum, pentru că noi credem că viitorul începe aici. Cu fiecare idee, cu fiecare pas înainte, cu fiecare robot. Așa cum spune și motto-ul nostru: “With robots we can reach the sky!” – pentru noi, cerul nu este limita, ci doar începutul.

Astfel, în sezonul competițional care tocmai s-a încheiat, am participat la cinci League Meet-uri, reușind să stabilim high score-ul fiecărui eveniment. La etapa regională a competiției, am obținut premiul Motivate Award 1st Place, o recunoaștere a capacității noastre de a inspira și motiva membrii comunității STEM, aducându-i mai aproape de inovație și tehnologie. Datorită acestor rezultate, ne-am calificat la etapa națională, desfășurată la Pitești, unde am concurat alături de 60 de echipe din întreaga țară, ocupând locul 14 în clasamentul final.

Fiecare etapă a competiției a fost pentru noi o oportunitate de a ne perfecționa abilitățile tehnice, de a face față provocărilor și de a ne întări spiritul de echipă. Emoțiile trăite în timpul acestor momente au fost intense și de neuitat, reușind să ne lege mai strâns ca niciodată.

Parcursul tehnic al echipei merită, de asemenea, evidențiat. Sezonul a venit cu o mulțime de idei valoroase din partea departamentelor de proiectare și construcție, idei care s-au transformat în realitate cu ajutorul mentorilor noștri. Ei ne-au susținut la fiecare pas, ne-au încurajat și ne-au oferit sprijinul fără de care nu am fi putut realiza toate aceste reușite.

Ca în fiecare an, echipa noastră îi primește cu brațele deschise pe noii doritori, iar membrii cu experiență sunt mereu dispuși să-și investească timpul și energia pentru a transmite mai departe cunoștințele acumulate. Așa cum se întâmplă în fiecare sezon, structura echipei s-a schimbat, fiind acum formată din 15 membri și 7 voluntari dedicați.

Ne dorim, la fel ca până acum, să ajutăm cât mai mulți tineri să pătrundă în universul STEM și al roboticii, să le oferim sprijinul necesar pentru a inova și să-i încurajăm să devină parte din schimbarea care modelează viitorul.

Privind în urmă, suntem mândri de tot ce am realizat – ca echipă și ca oameni. RaSky înseamnă mai mult decât roboți: înseamnă pasiune, curaj, prietenie, visuri îndrăznețe, și încrederea că, indiferent cât de greu pare drumul, visurile merită urmate cu inima deschisă. Vom merge mai departe, uniți și determinați să inspirăm, să inovăm și să arătăm că, atunci când crezi în tine, poți atinge cerul.

CONSILIUL ȘCOLAR AL ELEVILOR

Popa Teodora

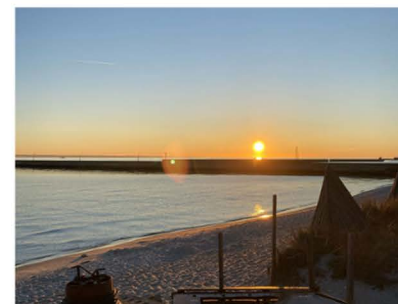

A fi parte din Consiliul Școlar al Elevilor este, într-adevăr, o oportunitate inedită. Pe lângă faptul că descoperi multe lucruri din domeniul învățământului, implicit statutul elevului, ai ocazia de a cunoaște persoane asemănătoare ție. De aproape doi ani, ca Vicepreședinte al CȘE CNEC, am reușit, spun eu, să le fiu alături elevilor cuziști și să îi ajut la fiecare problemă. Fiecare proiect, Adunare Generală, sau ședință a Biroului Executiv reprezintă, acum, o amintire pe care o voi păstra cu drag, și nu ceva de care voi uita a doua zi. Experiențele alături de cele două echipe, din cele două mandate, cu care am lucrat, nu se pot compara. De-a lungul timpului, am învățat cum să lucrez în echipă cu diverse temperamente, sau cu idei diferite de ale mele. Consiliul Elevilor m-a ajutat să îmi depășesc limitele, să mă dezvolt și să cunosc oameni noi. Recomand candidatura pentru o poziție din această organizație a tinerilor, indiferent că vorbim de Președinte, Vicepreședinte, Secretar, sau alte funcții existente în prezent.

Crasovan Anna

„Unitate în diversitate” este deviza Uniunii Europene și este perfect întrucupată de tot ce înseamnă Erasmus. Este mai mult decât o simplă mobilitate, îmbinând aspectul cultural, social și educațional sub un singur proiect, accesibil oricui este dispus să depună efortul necesar pentru a trece de rigurosul proces de selecționare.

Numele meu este Anna Crasovan și sunt elevă în clasa 11C. Între 29.03.2025–06.04.2025, am luat parte la o mobilitate Erasmus a cărei destinație a fost idilica peninsulă Hel, din partea nordică a Poloniei. O locație chiar unică, prin care întreaga călătorie a căpătat și o latură aventuroasă.

Deplasarea noastră s-a realizat cu autocarul, pentru o călătorie cât mai verde și pentru a avea timp să ne cunoaștem. Am părăsit Craiova la miezul nopții, pe 29.03.2025, cu destinația Cracovia, unde am petrecut prima noapte. Am explorat orașul și am descoperit frumusețea Poloniei, o țară care merită vizitată. A doua zi am plecat spre Hel, unde am ajuns entuziasmați să explorăm acest mic paradis. În următoarele patru zile, ne-am familiarizat cu mediul, am descoperit noi forme de învățământ și o cultură diferită. Niciun colț al peninsulei nu a rămas nevizitat. Am fost la muzeul războiului, am urcat în Farul peninsulei și am privit apusul de pe plajă. În a treia zi am vizitat Gdańsk și muzeul dedicat celui de-al Doilea Război Mondial, unde am aflat, de exemplu, că primele focuri ale războiului au fost trase la Westerplatte. Am creat conexiuni cu elevii polonezi, trecând peste barierele lingvistice. Am avut norocul să călătoresc alături de 9 colegi minunați, formând o mică familie. Pe 04.04.2025 ne-am întors cu inima grea. Am vizitat Budapesta, un oraș plin de valoare. La întoarcere, simțeam că am crescut împreună. O experiență autentică, care ne-a învățat toleranța, comunicarea și diversitatea.

Contemplezi participarea la un astfel de proiect, dar încă eziți? Eu pot doar să îți recomand să faci acest pas și să încerci ceva nou. Vei avea doar de câștigat.

Profil de absolvent

Vladimir Brezniceanu

Oh, Fortuna,
Onorate,

Să fi știut acum patru ani câte drumuri îmi va deschide o decizie luată la începutul clasei a X-a, câți oameni voi cunoaște...un lucru pot spune cu certitudine(de care, altfel, tind să mă feresc): aș fi luat acea decizie mai devreme și aș fi muncit mai mult pentru ea. Să nu crezi, stimată, că asta însemna un regret, nu, nu regret că nu am făcut mai mult sau mai devreme. Sunt fericit cu ceea ce am reușit, știind că aș fi putut, totuși, mai mult.

Am fost, până acum puțin timp, elev ca dumneavoastră la Colegiul Național „Elena Cuza” din Craiova, iar decizia la care mă refer a fost să mă înscriu în clubul de dezbateri, să devin debater. Că să se înțeleagă mesajul, este necesar să povestesc puțin despre cine eram, ce voiam și cum arăta clubul de dezbateri de atunci.

Fuseam, de când îmi amintesc, un elev competitiv, aveam acea dorință de a mă remarca, iar notele de la școală nu au fost suficiente. Știind că printre cititori se află și "boboci", voi face un efort de memorie și voi relata aspecte ale școlii gimnaziale, unde mi-am îndeplinit nevoia de mai mult prin olimpiade, concursuri și alte competiții, la diverse discipline: fizică, chimie, limba și literatura română.

În timpul liceului, când am aflat de dezbateri, nu știam nimic despre acest subiect, în afara faptului că sunt multe competiții, iar pentru mine a fost de ajuns.Confruntarea cu realitatea m-a dezamăgit, am aflat că nu toate întrecerile erau accesibile elevilor, clubul trebuia să facă parte dintr-o asociație, ARDOR, iar al nostru nu era membru. De altfel, îmi amintesc că eram prea puțini oameni, abia suficienți pentru a desfășura un meci, pentru care este nevoie de șapte oameni, șase debateri și un arbitru. Totodată, emoția era provocată de un meci câștigat ori de un discurs pe care îl ticluim cu atenție. În acele momente, nu au existat oameni care să ne învețe, mentorii noștri nu participaseră nici ei la astfel de competiții, era, dacă vreți, un scenariu cu orbi conducând orbii pe un drum necunoscut.

A urmat un moment semnificativ, unul dintre acele evenimente care, atunci când are loc, pare insignifiant, dar la care, când te gândești retrospectiv, îți dai seama în ce măsură ți-a definit viitorul: olimpiada de dezbateri. Din nou, este important să vă reamintesc, nu știam mare lucru despre dezbateri, concuram cu echipe de la Colegiul Național "Frații Buzești", de la Colegiul Național "Carol I", care participau la competiții, care înțelegeau această disciplină. Îmi amintesc și acum cum încercam să învățăm, discutând cu coechipierii și mentorul meu de atunci, Emma Durac, urmărind atent finalele unor dezbateri pe Youtube. Șansele erau împotriva noastră, dar, cum se întâmplă rareori, șansa mai zâmbește și celor aparent ghinionişti. Fără prea multe detalii, am ajuns la faza națională a competiției și, din nou, soarta, făcând ce face ea mai bine, am și câștigat acea etapă- premiul I pe tară. Reușita mi-a permis să afilierez clubul ARDOR, să particip la acele competiții la care doar visam cu un an în urmă. Dintr-odată, s-a ivit altă oportunitate- lotul național de dezbateri, acei cinci oameni capabili să reprezinte țara la nivel internațional în domeniul nostru de nișă, făcea recrutări.

Mi-am depus candidatura și, din felul în care povestesc, cred că intuși deja, a fost inclus în lotul național. Pentru prima dată aveam alături oameni de la care puteam deprinde tainele dezbaterilor, cu ani buni de experiență. Primeam idemnizație de la minister pentru activitatea mea, mi se plăteau biletele de avion ca să iau parte la competițiile internaționale- două la Praga și întrecerea mondială, în Vietnam, pentru prima dată, aceea dorință de a face ceva important îmi era satisfăcută. Îmi rezerv câteva rânduri pentru mine, în ceea ce este un eseu pentru dumneavoastră: în cadrul lotului, am legat prietenii adevărate, am cunoscut oameni remarcabili, despre care am convingerea că vor atinge culmile succesului: Dragoș, Ania, Ștefan și Bogdan. Și pentru anul ce a urmat, le mulțumesc lui David, lui Ionuț și Dăriei, voi sunteți cei care mi-ați impus standarde înalte și cei care m-ați ajutat în momentele dificile.

Anul următor, știind ce înseamnă un nivel înalt în domeniul dezbaterilor, deși urma examenul de bacalaureat și admiterea la facultate, nu m-am putut abține și am depus o altă candidatură. Au urmat zboruri, evenimente, zile pline, locul al II-lea la Campionatul european, aceeași senzație de mulțumire. Nu îmi propun să mă laud, ci să descriu cum mă simțeam, cine eram în acele zile.

Într-una din scrierile sale, Sartre spune că ne naștem cu un gol în formă de Dumnezeu, cred că dezbaterile m-au lăsat cu acel gol- dorința de a-mi depăși limitele. Facultatea pe care o urmez nu s-a dovedit suficientă, însă m-am implicat în diverse activități: conferințe, antrenamente ale lotului național, apariții în cadrul emisiunilor tv pentru a vorbi despre educație, un TedTalk.

Aceste rânduri însumează experiențele mele din anii de liceu, cu momente de incertitudine, dezamăgire, dar și succes, cu prietenii pe viață, clipe de neuitat, cu atâtea locuri descoperite datorită dezbaterilor, încât regret că nu am însemnat totul într-un jurnal. Sunt convins, fără a vă cunoaște, motiv pentru care fac apel la tonul reverențios, o politețe ce poate părea exagerată, că aveți înăuntrul vostru semințele măreției, ce au nevoie de timp, atenție și efort pentru a germina. Cred că oricare dintre voi este capabil de lucruri mărețe și ar fi păcat să rateze ocazia. Pentru cei pasionați de mecanica cuantică există o infinitate de "eu" care se scindează în eul perceput, ca urmare a fiecărei decizii. Vă recomand să vizionați "Everything Everywhere All at Once", un film ce redă această idee mai bine decât aș putea să o fac eu în câteva fraze. Deciziile voastre nu ar trebui să se limiteze la vizionarea unui Tiktok, reel, short, la o petrecere sau întâlnire cu prietenii.

V-aș lăsa multe îndemnuri, maxime sunt cât să trăim 100 de vieți în 100 de feluri diferite, dar viața de licean și firea mea s-ar rezuma la a spune: fiți pasionați! Dar de ce să fiți pasionați? Vă las să descoperiți, dar pasiunea este cea care vă va arăta cărarea când drumul va deveni neclar, cea care vă va spune când să vă dedicați complet, cea care va constitui ieșirea din monotonia vieții, arătându-vă că școala nu constituie întreaga lume. Am cunoscut oameni de succes, din domenii diverse, care au fost și au rămas pasionați. Pentru mine, pasiunea au fost dezbaterile, pentru dumneavoastră, cerul, și chiar mai mult, constituie limita. Nu am fost un elev model, am acumulat numeroase absențe, a obținut și note proaste, poate am neglijat școala, dar pentru îngăduință le mulțumesc doamnei diriginte, Mianda Popescu, și domnului director adjunct, Silviu Bertoni Dragomir, însă am obținut victorii însemnate.

Căutați echilibru în viața dumneavoastră, acordați școlii atenția cuvenită și râvniți la succes, reușitele se obțin cu efort și pasiune!

Gic transit gloria mundi

Șoapte de primăvară

de Ciora Alexandra

Te-am regăsit când mugurii-nfloreau,
Când cerul își lăsa albastrul pur,
Când vântul blând, pe umeri furișat,
Îmi șoptea dorul tău printr-un contur.

Pășeam încet pe alei parfumate,
Sub ramuri pline de vis și de ieri,
Iar timpul părea să își uite secundele,
Lăsându-ne singuri, pierduți în tăceri.

Privirea ta—o rază de soare,
Se-aprindea blând în ochii mei goi,
Și tot ce fusese doar umbră-n trecut
Renaștea în culori între noi.

Mi-ai prins mâna ușor, fără teamă,
Și lumea părea să dispară-ntr-un nor,
Doar vântul, doar florile martore mute,
Când buzele tale-au șoptit un fior.

Ah, primăvară, ce dulce e clipa
Când dragostea crește sub ramii-nverzite!
Ne pierdem prin vise, prin raze, prin șoapte,
Și-n inimă suntem pe veci răsăriți.

Iubirea Din Lucruri Mici

de Ciora Alexandra

Iubirea nu e doar un vis,
Nici vorbe scrise-n vânt ușor,
E zâmbetul ce l-ai surprins
În ochii calzi de trecător.

Iubirea e în dimineată,
Când raze blânde bat ușor,
În vântul ce dansează-n viață,
Și-n norii ce aleargă-n zbor.

E-n foaia albă, neatinsă,
Ce-așteaptă gânduri să-i aștern,
În ploaia caldă, necuprinsă,
Ce spală dorul unui tern

E-n glasul cald ce te alină,
Când sufletul ți-e obosit,
În mâna-ntinsă, în lumină,
În orice gând bun dăruit.

E dimineata-nmiresmată,
Cu soarele ce-apare blând,
E mâna mamei ce te-așteaptă,
Și glasul ei, mereu plâpând.

E răsul cald dintre prieteni,
Când n-ai motiv, dar tot zâmbești,
Și serile pierdute-n stele,
Când lumea-ntreagă o iubești.

Iubirea nu e doar cuvinte,
Nici jurăminte scrise-n cer,
E-n lucruri mici, mereu prezente,
În fiecare nou mister.

Trecerea clipelor

de Ciora Alexandra

Sub pașii vremii, timpul se destramă,
Ca fumul alb ce piere-n infinit,
Și-n urma lui rămâne doar o teamă,
Că-n goana vieții totul e sfârșit.

Se frâng secunde în pulberi reci,
Pe umeri cade greul nepăsării,
Iar visul ce-a părut cândva etern
Se pierde-n valul trist al depărtării.

Sub pleoape stinse dorm amintiri,
Ca stele vechi ce nu mai ard la fel,
Și-n inimă tresar adeseori
Ecouri stinse într-un gând rebel.

Ne rătăcim prin umbre și tăceri,
Prin labirinturi fără de ieșire,
Căutând sens în vechi amăgiri,
Crezând că dorul naște nemurire.

Dar iată! Soarele răsare lin,
Și-n licăr cald se-aprinde o speranță,
Căci tot ce moare nu se duce-n chin,
Ci se renaște iarăși în balanță.

În trecerea aceasta fără leac,
Ne suntem doar o clipă, o poveste,
Dar cine-a înțeles al vieții veac
Știe că-n umbra morții, viața crește.

Destinația iubirii

de Alexia Holdiș

O șină de tren ce se-ndreaptă înspre tine
Trasează drumul care te va duce iar departe.
Un bilet de călătorie spre pură
fericire,
Condiționați de timp, el trece, ne
desparte.

Dacă ne-am urca acum în ultimul
vagon,
Fără bilet și fără nicio destinație
Și-am coborî grăbiți la primul peron,
Poate aș reuși să te țin în brațe
pentru eternitate.

ȘI SOARELE E O STEA

de Fifer Ana Timea

(viciile mele toate, amurgul e cafeniu, tu ești perisabil, viu și purpuriu)
Sângele arămiu se scurge cald prin ale foilor speranțe, tu zaci în patul de
catifea cafeniu și aspru,
Mă vei lăsa oare să scriu poeme ale dezamăgirii pe chipul tău sculptat de
zei?

Eu te scriu , te scriu ca pe un drog prea hain si flămând, prea tulburat de
frica plecării tale amăgitoare

Tu mă vei lăsa să te sărut printre patimile sihastre ce zac in sufletul tău
mărginit de amintiri

Cafetiera e goală, zațul de cafea e umed și cu nuanță de tutun, aerul
camerei de peste drum se va scurge în parfum
Fiecare colț al camerei va plânge, se va ascunde în tăcere de frica lipsei
tale, de tentația ce în trecutul prematur culmina cu o sărutare
Și mă amăgesc singură la amintirea ta, prea clară, dar prea vagă în inima
mea

Colțul câinii este brodat de atingerea mâinii tale, cafeaua e rece și tandră
Și laptele cald este acum doar o înstrăinare, ce nu mai asimilează
sinestezia sărutării tale

REFRAȚIE

de Fifer Ana Timea

(nu îmi da lumina ta, copile, căci eu am fost făcută printre câmpiile asire)

Amintirea-i stăvezie, neagră și purpurie
Bucăți din sufletele noastre cad asemenea unor ruine
Tu mă lași să privesc către idealul ce zace în depărtare
Tu însă nu mă vei uita, căci eu sunt ca nopțile amare
Și ploaia e grea, bate cu putere în grinda de pe casa ta
Și rana e tăioasă, asemenea unui cuțit albastru
Și împlinirea ta moare odată cu speranța mea
Prea plâpândă să înțeleagă ce a zăcut odinioară
Nu mă vei lăsa să urlu, nici să țip, nici să îndur
Mă vei închide între ziduri mult prea înalte să le-nclin
Și m-am rugat la zeițăți zi și noapte să m-ajute
Tu ai uitat însă clipele mult prea mute dintre visele noastre pierdute
Strașnic suflet ai, anihilat de păcate, nu mă lăsa sa uit de
Ce mi-ai fost aproape, de mâinile tale reci, ce zac ca un nume adunat pe-o carte
De aerul rece ce îți brăzda creștetul înnobilit de pleoape
De părul negru, ca onixul cel apocaliptic aproape
De ochii ce se preschimbau în soare
În veșminte și păcate, de picăturile soarelui brăzdate
De căldura feței tale, tandre și nimicitoare

JUMĂTATE DIN SFERA TA

de Fifer Ana Timea

(sub chinul pictat de exuberanță stă așezat regele mistuit de o speranță)

M-ai lăsat să mi te-nchini, zațul de cafea e chin
Ca o imagine a nopții te-am silit, te-am răzvrătit
M-ai săruta în prag de plecare și mi-ai spune ce ți-i drag
Nu m-ai lăsa să mă închin nopții preschimbătoare
Și tu ai plânge căci ți-ai aminti chipul meu ca drumurile goale, boala cea amăgitoare, trupul
fericirii moare
Nu uita, iubituile, tu oare vei mai ști atingerea mâinii mele?
Vei mai auzi cum zumzetul mașinii de cafea va preschimba boabele cele de catifea în fum
negru, assez facilement?

Și aburul cel domol al dimineții de ocol va umple mica bucatarie în fantezii și splendori
Atingerea izbitoare și geamurile amețitoare, ah, ai să te întorci tu oare spre a-mi scrie printre pereți
povești de neuitare?
Nu vei pleca, nu-i așa? Nu mă vei lăsa pradă amintirilor încetinitoare și vaselor ce zdrobesc patima
simțirilor tale ce nu vor ști a-și bizui speranțele pictoriale
Și te-ai dus, dulce amăruie detestantă și ignorantă, iminenta subordonanță e o așezare de speranță

Din Basarabia spre Oltenia: CALEA SPRE O NOUĂ VIAȚĂ

Barbu Anelis

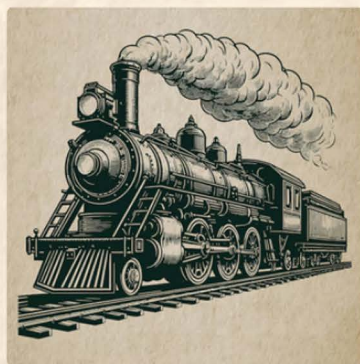
Fiecare familie are o poveste, unele mai fericite, altele marcate de suferințe și sacrificii. Străbunica mea este una dintre acele persoane al căror destin a fost schimbat drastic de evenimentele crude ale războiului. Acum, la 95 de ani, încă ne povestește cu multă luciditate evenimentele trăite în acele momente grele.

Familia Sirețeanu, formată din șase membri, locuia în satul Dolna, comuna Micleușeni. Era o familie înstărită, cu multe vite, stupi și un statut respectabil în comunitate, deoarece tatăl său, Sava Sirețeanu, era notar al comunei. Însă averea și stabilitatea lor nu au putut opri ceea ce urma să se întâmple. Datorită funcției pe care o deținea Sava, aflaseră, cu ceva timp în urmă, că armata rusă se afla deja la Nistru și urma să ajungă în comuna lor

În ziua de 25 martie 1944, fratele său, Petre, de 19 ani, student la școala de popi din Chișinău, a venit în grabă, la ora două noaptea, la internatul unde străbunica Nina, în vârstă de 14 ani, era elevă, pentru a-i da vestea că trebuiau să plece imediat. Aveau doar două ore să ajungă la gară, unde erau așteptați de familie: tatăl, mama Sofia și cele două surori mai mici, Jeni și Ileana. Aici urmau să fie îmbarcați într-un tren de marfă ce avea să îi scoată din ghearele războiului. Casa a rămas exact așa cum era, iar în bagaje au pus doar strictul necesar: pâine uscată, borcane cu gem și câteva pături. Călătoria către România a durat șapte zile grele. Prin ferestrele vagonului, Nina și familia sa vedeau trupurile neînsuflețite ale soldaților rămași pe marginea căii ferate, o imagine pe care nu aveau să o uite niciodată.

În tren, mâncarea lor s-a rezumat la pâine uscată înmuiată cu apă și gem de prune. La Predeal, timp de o zi și o noapte, trenul a fost oprit într-o pădure pentru a se feri de bombardamentele aeriene, iar odată ajunși în gara din Predeal, localnicii le-au adus refugiaților găleți cu mâncare. Drumul s-a terminat în gara din Craiova, unde au fost ajutați de o femeie care i-a dus cu un car cu boi la Negoiești, Dolj. Timp de un an, au fost cazați într-o casă părăsită, iar tatăl a fost angajat la primăria comunei ca referent. Mai târziu, familia s-a stabilit în satul Măiaș din județul Gorj, unde străbunica și-a trăit restul vieții. Străbunica mea nu a uitat niciodată Basarabia. Ea ne povestește mereu despre frumusețea locurilor natale și despre durerea plecării forțate. Destinul ei este o mărturie a curajului și a rezilienței în fața încercărilor istoriei.

EȘECUL CA PARTE A SUCCESULUI: DE CE ESTE IMPORTANT SĂ ÎNVĂȚĂM DIN GREȘELI?

Virban Amalia Gabriela

Eșecul este o parte inevitabilă a vieții. Toți am experimentat cel puțin o dată sentimentul de frustrare atunci când lucrurile nu merg așa cum ne-am dorit. Însă, de ce este important ca eșecurile să nu fie văzute ca o piedică, ci ca o oportunitate de învățare? Poate că, în loc să fugim de ele, ar trebui să le privim drept pași necesari pe drumul succesului.

În cultura noastră, eșecul este adesea asociat cu rușinea sau cu o înfrângere definitivă. Din păcate, acest mod de gândire poate împiedica progresul. Mulți dintre noi alegem să ascundem greșelile, să le negăm sau, mai rău, să ne autoculpabilizăm. Însă adevărul este că fiecare eșec are o lecție valoroasă. Dacă reușim să învățăm din el, poate deveni unul dintre cele mai puternice instrumente pentru dezvoltarea personală.

De exemplu, Steve Jobs a fost dat afară de la propria sa companie, Apple, dar acest eșec a fost o oportunitate de a învăța și de a se reinventa. Întorcându-se la Apple, a transformat compania într-un gigant al tehnologiei. Cum a reușit? A învățat din greșelile anterioare și a aplicat lecțiile învățate pentru a-și depăși limitele.

Acest concept nu se aplică doar în cazul marilor personalități. Oricare dintre noi poate transforma eșecurile în oportunități de creștere, dacă știm cum să le abordăm. De fiecare dată când greșim, învățăm ceva important despre noi înșine. Este esențial să învățăm să fim mai blânzi cu noi și să nu renunțăm la primul obstacol. În schimb, să privim fiecare greșeală ca pe o șansă de a deveni mai buni.

Cum putem, așadar, să transformăm eșecurile în pași înainte? În primul rând, trebuie să renunțăm la teama de a greși. Greșelile nu sunt sfârșitul lumii, ci doar o parte a procesului de învățare. În al doilea rând, trebuie să fim capabili să reflectăm asupra lor, să le analizăm și să înțelegem ce nu a funcționat. Această autoanaliză ne poate ajuta să identificăm soluții mai bune pentru viitor.

În final, succesul nu înseamnă a nu greși niciodată, ci a învăța din greșeli și a folosi acele lecții pentru a deveni mai înțelepți, mai capabili și mai rezilienți. De fapt, cei mai de succes oameni sunt cei care nu au avut parte de un drum lin, dar au reușit să înfrunte eșecurile cu perseverență și curaj.

Dragul meu jurnal,

Mărinică Maria-Alexandra

Paginile acestea goale din fața mea sunt pătate de cernelă și cafea. Miros a putred, de parcă anii trecuți peste ele le-au dat altă identitate și nu mi-ar aparține. Nu le mai cunosc trebuința, iar mâinile mele sunt oloage, mă dor încheieturile. Senzațiile sunt diferite, parcă nu așa a fost la 23 ani, păream mai altcumva și camera părea mai altcumva, mai luminoasă. Tu mă mai știi? Mai recunoști fata cu ochii căprui și zâmbet strâmb? Eu nu o mai cunosc, nu mai suntem prietene de mulți ani, iar de recunoscut... Zâmbetul strâmb acum nu se mai arată, dar parcă o văd în parfumul de cărți vechi. Așa mirosea și ea, a cărți legate bine, dar care, totuși, se destramă la prima atingere. Mă destrămam la prima atingere, atât de firavă îmi era firea și încă îmi este rușine. Nu am avut niciodată răgazul să vin în fața ta, să mă vezi în toată goliciunea mea interioară și să ascult cum sufăr cu adevărat. Aș vedea orsarea din gândurile tale, odată ce cuvintele de un albastru intens se absorb în pagini. Consolarea mea ești tu. Poate prin tine o să pot găsi o justificare a faptelor care încă mă țin trează până târziu, cu capul în sus, spre tavanul pătat de mucegai. Spațiul devine tot mai strânt, aerul mai îmbăcsit, iar caloriferul pare oprit. Este? Sau doar am început să am frisoane? Vârsta te strică. Memoria îmi joacă feste foarte des în ultima vreme, dar cerul tot albastru a rămas, iarba încă pare verde, frunzele au început să își schimbe culoarea, iar pereții anticariatului tot scorgiți sunt. Asta nu se uită nici dacă aș vrea. Sunt detalii împletite cu sufletul, le respir ca pe țigările de proastă calitate de lângă mine. Parcă și ele se uită cu dispreț, întrebându-se dacă le va veni rândul vreodată sau doar vor fi fumate adânc până la jumătate și după aruncate cu scârbă în scrumieră.

Acum 34 de ani, mă aflu tot aici, în acest scaun lăbărtat, a cărui piele a început să se jupoaie și să îmi păteze hainele în zilele de vară, chiar deasupra anticariatului. Dimineața de 13 octombrie tocmai se scria, alegându-mă pe mine ca eroina ei, dar fără să îmi ceară acordul, fără să o intereseze dacă acea tânără femeie de 23 de ani își dorea să fie subiectul unei intersectări atât de intime, de personale, ca aceea dintre rafturile din lemn detrandafir, ticsite din cap până în picioare cu cărți ale căror cotoare încă mai poartă psihologia autorului și care așteaptă să fie descoperite de o minte deschisă. Stropi mari și grei se scurgeau lent, cu scurte popasuri, pe vitraliul pictat stângaci. Ochii îmi erau afundați în pagini, iar atenția mea se focusa asupra nedreptății. Încă îmi aduc aminte frustrarea simțită pentru Josef K. și stima pe care i-o purtam lui Kafka. Pentru mine, reprezenta arhetipul adevărului și curajului. Îmi doream să fiu ca el, să am curaj să le spun cuvintelor pe nume, să nu mă feresc, să nu mă ascund după teancuri de cărți, sperând să nu fiu observată, îmi doresc să fiu observată, să fiu ascultată, să se scrie despre mine, să strig în gura mare că am evadat din cușca numită teamă. Iar pentru prima dată în viață nu am mai fost „anticara de peste drum”, fata ai cărei obrăji înfloresc la o simplă privire mai insistentă, ale cărei cuvinte se stălesc odată ce băiatul acela guelt îi cere un dicționar francez.

Curentul a intrat pe nesimțite în cameră, mi-a invadat intimitatea fără nicio jenă, parcă dorindu-și să mă scoată din starea de reverie în care intrasem de la orele amiezii. Am ridicat capul din carte, și am lăsat durerea să își facă simțită prezența în coloană. Mă fulgera de fiecare dată, iar vorbele aspre ale doamnei Vichi începuseră să aibă o conotație diferită. Mă cocoșasem. Ochii mi s-au învârtit beți prin cameră pentru câteva secunde, încercând să distingă umbra care se plimba lent și sacadat, de parcă se oprea să admire fiecare carte în parte. Pata neagră începuse dintr-o dată să crească mâini, picioare, un costum elegant de stofă și par cărunț, prins într-un coc strâns aproape brutal. Ceva în mersul acelei persoane deja înaintate în vârstă mă forța să mă uit, să elucidez misterul pașilor săi. Mă intriga privirea aceea atentă, mâinile noduroase care tremurau cu fiecare carte atinsă, sprâncenele care tresăreau odată cu titlurile ale căror importanță se dizolva în fața celui bărbat necunoscut. Mi-am permis să mă uit, chiar dacă știam că asta nu se cuvine unei domnișoare, nu este frumos să te holbezi. Dar curiozitatea mă măcina pe dinăuntru, doream să știu ce căuta, ce îl împinsese spre a călca pragul anticariatului meu, tocmai al meu.

I-am oferit ajutorul, atât de sfios, un gest infantil, încât frustrarea mi-a zbârlit pielea, iar părul de pe ceafă se ridicase odată cu cel de pe mâinile care trosneau. Obicei prost... Dar nu părea deranjat, nici nu părea să fi observat tremurul din vocea mea. Și-a ațintit privirea spre mine, iar albastrul acela intens a trecut prin trupul meu, prin pereți, departe. Știam că vede în mine o sursă de ajutor, iar eu vedeam în el, inspirație.

Căuta o carte fără titlu, deoarece nu dăduse prea multă importanță numelui. Le considera doar niște detalii fără rost și îmi recunoștea în față că nu își înțelesese niciodată soția. Pentru el, cuvintele așternute pe hârtie reprezentau sacralitatea, iar gestul de a pătrunde granițele gândirii autorului, profan. I se părea egoist, lipsit de scrupule. M-am rușinat, dar de această dată căldura din obrăji s-a risipit odată ce bătrânul din fața mea a început să îmi descrie coperta cărții. Un trandafir roșu din ale cărui petale se scurgeau picături grele de sânge. Mi-a destăinuit faptul că această carte fusese preferata soției sale, care murise într-un accident tragic, otrăvita cu o doză de cucută de o fostă iubire, dintr-o gelozie absurdă. Se simțea nevoit să o citească, deoarece credea cu tărie că astfel va fi mai aproape de ea, că o va putea simți aproape pentru o ultimă dată. Șansele să o găsească erau aproape infime, nule, dar ceva îl chemase aici. Instinctele sale îl aduseseră la mine, iar eu știam. Cartea aceea se afla pe biroul de sus, chiar deasupra anticariatului. Cartea mea de suflet, singura pe care o aveam. Mi-am încheștat maxilarul până când dinții au început să doară. Transpirația se prelingea de-a lungul frunții și se simțea atât de rece, încât fiori argători îmi înteapau șira spinării la fel ca ghimpii trandafirului de pe copertă. Am sacrificat „Numele trandafirului” pentru un străin. Orele treceau pe lângă noi în timp ce vorbele acestui bărbat se simțeau ca mierea, ca o iluzie a căldurii în încăperea rece unde stăteam tolăniți în fotolii. Se ridicase grăbit, verificând un ceas de aur subțire. Aici se sfârșise șederea noastră amicală, aici se opreau poveștile despre femeia cu părul bălai care îi sucise mințile cu mulți ani în urmă. M-am grăbit să ajung la teighea, dar vocea pițigăiată a unei femei iritate mi-a curentat urechile. Nu o observasem și revolta acesteia domina anticariatul, iar rușinea și regretul mă cuprinseseră cu aceeași forță ca până atunci. El mi-a făcut un semn tolerant să o urmez. După ce îi pusesem în brațe două volume de literatură rusă, am încercat să scap, repetând în neștire niște scuze seci, doar ca să mai pot respira încă câteva clipe lângă bătrânul misterios care aștepta achitarea cărții. Dar lângă teighea, chiar în lumina oarbă a lămpii cu gaz, rămăseseră imprimare pe podea doar urmele de pantofi bărbătești, aceiași pantofi de piele maronie, iar mirosul rafinat al hainei sale se stinsese ca o nălucă. Plecase sau dispăruse? Creierul meu nu putea percepe dispariția acestui bărbat. Cel mai probabil furase cartea, o luase cu el fără să plătească, fără ca măcar să simtă vreun resentiment pentru fapta săvârșită, pentru acele ore petrecute împreună, în care mi se destăinuise până la piele. Poate chiar mințise, considerându-mă o fată naiivă căreia îi plac poveștile de adormit copiii. Rușinea mă cuprinsese din nou, dar, de această dată, la o intensitate nebănuită. Din acel moment, amintirile îmi sunt încetoșate, de parcă fumul unei țigări ar fi fost suflat cu ură spre mine, sufocându-mă. Îmi amintesc strada, îmi amintesc cum alergam prin apa de ploaie care se acumulase de-a lungul zilei, cum îl zărisem în depărtare și cum îi ținusem piept, urlând cu dispreț și dezlănțuindu-mă chiar în privirile curioase și compătimitoare ale trecătorilor. Apoi, am intrat în aceeași cameră luminată prost, ținând în mână comoara lui Umberto Eco. Șiroaie de lacrimi și transpirație mi se scurgeau pe obrăji. Un cec, un scris îngrijit, dar prea inclinat și apăsător pentru o femeie, mi se lipise chiar de talpa udă a botinelor. Era scris de stângaci. Cineva care se oprea și ridica cu grijă fiecare carte, o ținea pentru câteva secunde în mână stângă, apoi o pune la loc cu un oftat adânc. Un bilet era lăsat singur pe lemnul putred al teighelei. „Toți banii din lume nu pot cumpăra zâmbetul și bunătatea ta!”. Au trecut mulți ani de atunci, dar nu îi mai măsoar în clipe. Înțelegeți tu, draguțul meu jurnal...

Cu drag,
Ruxandra

Răsunetul veacurilor

O confesiune eminesciană către modernitate

Constantinescu Diana

Timpul...acea nemărginire, acel abis ce se deschide în fața conștiinței drept un fluviu de amintiri, acea forță ce pătrunde dincolo de strânsoarea viziunii umane, un curent modelator al destinului promițător, purtat pe valurile sale de secunde, clipe și veacuri. Pare că nu poți învinge timpul și totuși așa avea multe de spus, însă acesta mi-a luat-o cu mult înainte. Mulți mă întreabă de ce am venit, de ce nu m-am lăsat purtat în abisul uitării și încă țin strâns de frânghia ce leagă cosmicul de teluric, sacral de profan, continuând să mă îndrept spre ceea ce îmi este familiar. Care este motivul? Și ce zbucium mă stăpânește? Încerc să mă-nțeleg pe mine, dar ce folos, căci răspunsul numai unul este. Dorul...aprigul dor ce flacăra spiritului o menține, dorul de sensibil, dorul de nesiguranță, dorul de...creație.

Nu voi începe prin a mă prezenta ori prin a-mi dezvălui încă din incipit identitatea. Iar aceasta nu pentru că numele meu își găsește recunoașterea în țara întreagă și nici pentru că îmi fac simțită prezența adeseori pe paginile manualelor școlare, căci ar fi un act de pură banalitate, un act construit prin însăși mediocritatea de care dă dovadă, o mediocritate încercată a fi stopată ori ocolită prin toate acțiunile întreprinse de mine pe când mă aflam printre voi.

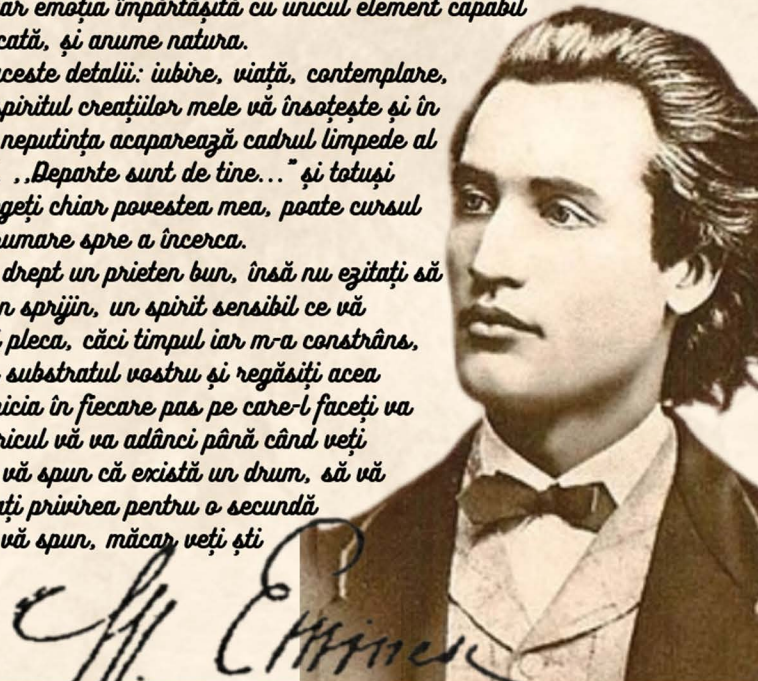
O, oameni ai vremurilor ce vin! De ce vă este umbrită calea? O, școli de un înalt rang, de ce îmi acordați respectul doar prin numele pătat de cărțile stufoase, de teoria îngrăditoare ce a creat această sferă anostă din care copiii nu mă pot scoate.

Sensibilitatea, afecțiunea și frumosul pier încetul cu încetul, și cu acestea, piere și arta poetică. Căci câți dintre voi apelați la refulul sentimentelor prin cuvinte, la formarea cuplului perfect de sunete ce întregesc spiritul creator și îl fac să plutească deasupra mării de cultură? Veți găsi oare împlinire în luminile reci ale viitorului, ale tehnologiei ce suprimă orice manifestare a sensibilității, a suferinței, a tot ceea ce ne definește drept „umani”? Vor crește oare roadele odată cu ignoranța și superficialitatea ce vă înghit sufletul? O, chiar voi, iubii mei, voi credeți că adevărata frumusețe se află în viteză, accelerare și în schimbare, într-o realitate tot mai încordată, strălucitoare și totuși pustie? Ce folos în toate acestea, ce folos în a spera, fără contemplare, fără a întoarce privirea spre esența noastră, spre substanța creatoare din care am fost făcuți?

Însă nu vă condamna: eu nu caut dezbinare, eu tânjesc după iubire, după creație, după un întreg ce numai noi romanticii îl putem încheia. Poate ați privit nu cu multă dorință și nici întrebare, cuvintele ce le-am așternut eu pe hârtie, dar doresc să vă ofer adevărata perspectivă... Eu nu sunt doar un poet ce se necesită studiat în mod indiscutabil, eu sunt un spirit ce tânjește după creație, a cărui dorință a fost întotdeauna ca scrierile sale să fie răsfoite sau chiar înțelese din pură pasiune. Tineri, adulți, vârstnici, cu toții trăiți aceeași viață și totuși destine atât de diferite. Însă este incontestabilă amintirea ce surprinde firul întâiei iubiri, protejarea acesteia într-un loc sacru al inimii ori chiar emoția împărtășită cu unicul element capabil de a păstra tăcerea, liniștea, chiar pacea, fără judecată, și anume natura.

Atât eu, cât și voi, noi împreună, ne regăsim în aceste detalii: iubire, viață, contemplare, natură. Însă nu sunt alături de voi doar în bine, ci spiritul creațiilor mele vă însoțește și în momentele dificile, când suferința, tristețea și chiar neputința acaparează cadrul limpede al zilei odată senine. „Ce e amorul?”, „Ce te legeni?”, „Departate sunt de tine...” și totuși „De-aș avea” puterea să vă schimb în bine, să-nțelegeți chiar povestea mea, poate cursul s-ar schimba, iar poezia ar reprezenta, chiar o îndrumare spre a încerca.

Nu vă cer să îmi iubiți creația, nici să mă vedeți drept un prieten bun, însă nu ezitați să o considerați ori de câte ori simțiți necesar, drept un sprijin, un spirit sensibil ce vă susține greutatea, cât și bunătatea sufletului. Eu voi pleca, căci timpul iar m-a constrâns, însă un sfat prietenesc vă ofer: pătrundeți adânc în substratul vostru și regăsiți acea scânteie de dorință și nu o lăsați să piară, căci veșnicia în fiecare pas pe care-l faceți va rămâne. Dar, poate e prea târziu... Poate că întinericul vă va adânci până când veți învăța să prețuiți lumina. Eu, însă, nu voi înceta să vă spun că există un drum, să vă dezvălui calea, căci tot ce aveți nevoie e să vă ridicați privirea pentru a secunda din pământ spre cer. Și dacă nu voi mai fi acolo să vă spun, măcar veți ști că am spus-o acum. Căci eu sunt Eminescu.

Confidențialitate

-adaptare după „Crimă și pedeapsă” de Dostoievski-

Drighiciu Ioana
Teceu Teodora

RODIA (stă lângă măsuta din spate): Dacă omul face o greșală, e normal să o admită. (Se ridică dintr-o dată.) Însă într-o situație ca aceasta, geniului îi este imposibil să admită ceva, pentru că orice fărâma de rațiune iese pe fereastră! (Se așază la masă disperat.) Avere dintr-o dată ți-a trebuit ție, Rodia. Foarte bine. Acum nu mai scap nici de mama, nici de sora mea, nici de blestematul ăla de Svidrigailov. Și Sonia... Ce, nu sunt și eu om? (Se ridică și începe să se îmbrace febril.) Nu am și eu sentimente? Nu mă lasă nimeni în pace! Rodion Romanovici, binevoiește să... Rodion Romanovici, mi se pare că atitudinea dumitale este cât se poate de inadecvată, Rodion Romanovici, Rodion Romanovici, Rodion Romanovici! Nu. Nu spun nimic. Secretul pleacă cu mine, Porfiri Petrovici, și dumitale îți rămâne doar vaga impresie că m-ai avut prins în capcană. (Se oprește brusc la masă.) Avea Razumihin dreptate, sunt bolnav. (Își dă două palme.) Ești în stare să ucizi două femei dar leșini fix la poliție că ți se pare ție că auzi vorbindu-se despre ce ai săvârșit. Oricum, să-i dea dracul pe toți.

PORFIRI PETROVICI INTRĂ.

PORFIRI: Nu te asteptai la musafiri, Rodion Romanovici? De mult mă gândeam să vin pe la dumneata; acum, fiind prin preajmă, imi zic: ia să intru, pentru vreo cinci minute! Erai pe picior de plecare? N-am să te rețin.

Poate preț de-un păhărel, dacă-mi dai voie. (Îi întinde sticla de vodcă.)

RODIA (cu un aer atât de îndatoritor și de multumit; scoate două pahare) : Ia loc, Porfiri Petrovici, ia loc! (Porfiri se așază.) Până la urmă ce poate să facă Rodion Romanovici Raskolnikov în umila sa cămăruță? (Toarnă vodcă în pahare și se așază și el.)

Dau noroc; Raskolnikov dă un shot și Porfiri Petrovici se uită la el, amenințându-l cu privirea. Stau așa preț de câteva secunde, timp în care Porfiri își bea încet shotul.

PORFIRI: Ce tare e! Otravă! Curat otravă! Știu că mă dau gata și, totuși... (Tușeste puternic.) Tușesc, hârâi, mă sufoc, cred că am chiar un început de astm de la câte țigări fumez! De-aici și băutura... (Dă cu capul spre sticla de vodcă) Cum sunt cam fricos, am fost nu de mult la doctorul B... Unul celebru, care acordă fiecărui pacient minimum câte o jumătate de ora, tot palpându-l și bocănindu-l! Văzând cât eram de speriat, 1-a pufnit râsul. Și - cioc-cioc, boc-boc! „Tutunul nu-ți prieste defel”, zice „Ai plămâni dilatati! Lasă-1!” Ușor de zis! Și cu ce aş putea să înlocuiesc fumatul, hă? De băut nu prea beau, poate aici e hiba - că nu beau! (Râde.) Nenorocirea e că nu beau! Fiecare lucru are o parte bună și una rea. Totul e relativ pe lumea asta, Rodion Romanovici, totul e relativ!

RODIA: Porfiri Petrovici, dumneata mă bănuiești, în mod serios, de asasinat în cazul acelei bătrâne și al surorii ei, Elisabeta. În ce mă privește, îți declar că de mult mi s-a urât cu chestia asta. Dacă te socoți îndrituit să mă anchetezi și să mă arestezi, te rog, fă-o. Dar nu permit să fiu batjocorit pe față și torturat psihic. Nu permit! Mă auzi, Porfiri Petrovici, nu permit!

PORFIRI: Oh! Dar nu te impacienta, frățioare! Ce mai e și asta?! Dragă Rodion Romanovici, ce-i cu dumneata, amice?

RODIA: Nu permit!

PORFIRI: Tăicuță, mai încet, te rog! Or să audă oamenii și o să dea buzna aici!

RODIA: Nu permit... Nu permit. (Se duce frenetic să apuce sticla de vodcă să-și mai toarne.)

PORFIRI(impacientat): Vai, Rodion Romanovici, te rog, oprește-te! Dacă o ții așa, o să-ți pierzi mințile te asigur! Dumneata trebuie să bei puțină apă, amice, căci ai făcut o adevărată criză.

PORFIRI SE RIDICĂ SĂ CAUTE APĂ, DAR RASKOLNIKOV ÎL OPREȘTE.

RODIA: Apă? De unde apă?

PORFIRI: Mă tem, prietene, că în felul ăsta o să te trezești cu o recidivă a bolii.

RODIA: Bolnav, se poate să fiu bolnav. De ce? Nu știe nimeni.

PORFIRI: Recunosc, am o fire causică, un caracter oribil, dar de aici și până la a da o asemenea interpretare unor glume nevinovate!

RODIA: Mi se pare, stimată Porfiri Petrovici, că ați venit aici ca să vă bateți joc de mine. Să știți că nu sunt atât de prost pe cât mă considerați.

PORFIRI: Rodion Romanovici...

RODIA: Mi se pare incredibil cum...

PORFIRI: Rodion Romanovici...

RODIA: Nu înțeleg deloc amestecul meu în treburile dumneavoastră judecătorești; n-am priceput-o de la început.

PORFIRI: Să recunoaștem că anumitul dumneavoastră comportament poate aduce suspiciuni...

RODIA: Nu înțeleg și nu permit!

PORFIRI(își dregе vocea): În miezul nopții, bântui să închiriezi un apartament, zgâlțâi cordonul clopoțelului și te interesezi de nu știu ce sânge, băgându-i în sperieți pe lucrătorii aflați acolo și pe portari. Toate astea le faci într-o stare de delir, or nu? Ai s-o iei razna! Acum te plângi de destin, acum de polițiști și nici nu te mulțumești s-o iei la vale singur; îl buimăcești și pe bietul Razumihin, și e greșit să zăpăcești de cap un om, numai pentru că e prea bun. Dumneata ești profund suferind, Rodion Romanovici.

RODIA: Nu deliram! Aveam și am mintea limpede! Limpede! Auzi?

PORFIRI: Da, pricep, aud! Totuși-

RODIA: Dumneata minți, nu faci decât să minți! Vrei să-mi arăți din tot dinadinsul că mi-ai ghicit jocul, că-mi anticipezi toate răspunsurile. Vrei să mă sperii, or pur și simplu râzi de mine.

PORFIRI: Rodia-

RODIA: Minți, minți cu toții! Nu știu ce urmărești...

PORFIRI: Cum minciuni? Dar de la dumneata, chiar de la dumneata am aflat totul; nici nu-ți dai seama că, în agitația de care ești cuprins, te ia gura pe dinainte.

RODIA: Minți într-una! Clipă de clipă. Știi foarte bine că cea mai bună tactică pentru un culpabil e să se țină cât mai aproape de adevăr, să mărturisească tot ce n-are rost să ascundă. Nu te cred!

PORFIRI: Ce sucit mai ești! Ce acuzații ți-au fost aduse?

RODIA: Ce acuzații? Nu știu, tu să-mi spui. N-ai precizat că sunt suspect pentru că am intrat într-un oarecare apartament? Zametov îți șoptește că, carevasăzică, am mărturisit ceva. Și acum Razumihin pretinde că ați prins inculpatul. Nu mai înțeleg nimic, stimate Porfiri Petrovici.

PORFIRI: Eh, să nu-ți faci griji legat de arestul nostru. Singura lui crimă e ipocrizia, dar în niciun caz, crima. Știm amândoi că nu el e vinovatul. Nu, Rodion Romanovici, nu el a ucis.

RODIA: Atunci...cine...a ucis?

PORFIRI: Cum cine a ucis?... Dumneata ai ucis, Rodion Romanovici! Dum-nea-ta...Cred că m-ai inteles gresit, Rodion Romanovici, de aici perplexitatea dumitale. Am venit tocmai ca să-ți spun tot, să dăm cărțile pe față.

RODIA: N-am ucis eu.

PORFIRI: Ba da, Rodion Romanovici, dumneata și numai dumneata.

RODIA:Iar o iei cu metodele dumitale, Porfiri Petrovici! Iarăși aceleasi trucuri și glume; cum de nu ți se urăște cu ele?

PORFIRI: Să lăsăm metodele! La ce mi-ar putea folosi acum? Mărturisești sau nu- în clipa asta mi-e egal. Într-un caz sau în celălalt, convingerea mea e definitiv formată.

RODIA: Dacă e așa, de ce-ai mai venit? Dacă mă crezi vinovat, de ce nu mă arestezi? N-am să mă las hărțuit.

Arestează-mă, interoghează-mă, fă-mi percheziție, dar totul după lege; nu te juca cu mine. Să nu îndrăznești...

PORFIRI: Uite ce e. Nu vreau să trec în ochii dumitale drept un monstru, cu atât mai mult cu cât, mă crezi sau nu, te simpatizez. Iată de ce,te sfătuiesc sincer sa te autodenunți.

RODIA: Nu, multumesc, nu consum așa ceva.

PORFIRI: E cea mai bună decizie pe care ai putea-o lua, avantajoasă și pentru dumneata, și pentru mine. Rodia, îți vorbesc ca unui amic, nu ca unui incuplat.

RODIA: N-am nevoie de prietenia dumitale. Scuipe pe ea!

PORFIRI: Uite, tocmai de asta mă temeai! Bănuiai că vei respinge orice indulgență.

RODIA: Intri în casa mea și-mi arunci asemenea vorbe! Uite că-mi iau șapca și plec. Să văd ce-ai să spui acum, dacă ai de gând să mă arestezi.

PORFIRI: Ei, o zi, două, pot să te las să mai preumbli. Ți-ar prinde bine o plimbare oricum. Nu-i așa că-i frumos afară? Du-te, plimbă-te și chibzuiește, Rodia. Ai toată viața înaintea!

RODIA: Ce viață? Dacă-mi iau tălpășița?

PORFIRI: De-ai să fugi, singur ai să vii înapoi. Dumneata nu te poți lipsi de noi.

Suferința te va ghida pe drumul cel bun.

RODIA: Fapte! Vreau fapte! Ți-am ghicit tot jocul! N-ai probe, n-ai decât niște supoziții amărâte și mizerabile, bănuieli de două parale! Adu-i aici pe toți. Deputați, martori, pe cine vrei. Sunt gata! Sunt gata!

PORFIRI: O să te arestez fără doar și poate, Rodia. Poți fi sigur de asta.

PORFIRI SE RIDICĂ ȘI DĂ SĂ PLECE, DAR RODIA ÎL OPREȘTE.

RODIA: Porfiri Petrovici, să nu-ți vâri în cap că ti-am făcut vreo mărturisire astăzi. Ești un năstrușnic și te-am ascultat din pură curiozitate. Sfânta curiozitate rusească! Nu ți-am mărturisit nimic... Reține acest lucru.

PORFIRI: In regulă, am să țin minte. Dar pentru orice eventualitate, mai am o mica rugămintă la dumneata, în cazul în care, în aceste patruzeci și opt- cincizeci de ore, ai avea fantezia de a o sfârși altfel, ei bine, ai bunătatea și lasă un bilețel scurt, dar explicit. Ar fi foarte nobil din partea dumitale... Si acum, rămâi cu bine!

SFÂRȘIT...

ECHIPĂ, AMBIȚIE ȘI PASIUNE

Cum reușesc elevele de la „Elena Cuza” să strălucească pe terenul de baschet

Brebu Damaris

Într-o lume în care sportul devine tot mai mult un catalizator al dezvoltării personale și al spiritului de echipă, elevele de la Colegiul Național „Elena Cuza” din Craiova ne arată că performanțele nu se opresc la școală – ele continuă și pe terenul de baschet. Cu determinare, pasiune și un spirit de echipă remarcabil, aceste tinere modele își clădesc atât condiția fizică, cât și caracterul, într-un mod demn de admirație.

Unul dintre pilonii de bază ai echipei de baschet este colaborarea. Fiecare jucătoare, indiferent de poziția sa, joacă pentru echipă, nu pentru sine. Fie că este vorba despre antrenamente intense sau despre meciuri oficiale, fetele sunt încurajate să-și susțină colegile și să pună obiectivul comun – victoria – mai presus de orice.

„Baschetul ne învață să fim unite. Nu e loc de individualism, fiecare dintre noi contribuie la rezultatul final,” subliniază prof. Gabriela Stoica, antrenora echipei, care pune accent pe un mediu motivațional și echilibrat. Orele petrecute în sală nu înseamnă doar exerciții fizice sau strategii de joc. Sunt și lecții de viață. Elevele învață să fie disciplinate, să-și depășească limitele și să transforme fiecare obstacol într-o oportunitate.

„Fiecare antrenament e o lecție despre curaj, despre răbdare, e un exemplu despre cum să te ridici după un eșec,” spune una dintre jucătoare. Echipa a impresionat prin evoluțiile din competițiile județene și zonale, reușind să se claseze pe locul II în etapa zonală desfășurată la Pitești. Fiecare meci este o ocazie de a arăta că pasiunea și determinarea pot face diferența.

„Suntem mândre că ne susținem una pe alta și că nu cedăm niciodată. Asta ne face puternice,” afirmă căpitanul echipei.

Privirea spre viitor, cu încredere și entuziasm

Echipa de baschet a Colegiului Național „Elena Cuza” este un exemplu despre cum pasiunea, dedicarea și colaborarea pot deschide drumuri către succes. Aceste tinere nu sunt doar sportive, sunt viitorii lideri, femei puternice și modele pentru colegii lor. Cu muncă și inimă, ele demonstrează că orice vis este posibil.

Colegiul rămâne astfel un simbol al excelenței sportive și educaționale, iar echipa de baschet – un exemplu de determinare și unitate care inspiră întreaga comunitate.

Interferențe culturale

Al Asam Maya

Ahlan! Sunt Maya Al Asam, elevă în clasa XI C. Deși sunt născută în România, drumul vieții m-a dus pe țărâmburi străine, mai exact în Orientul Apropiat. Acolo am locuit 5 ani de zile în Qatar. M-am întors în 2024, simțindu-mă incredibil de bogată din punctul de vedere al experiențelor câștigate și al profunzimii culturale pe care am găsit-o în acea lume atât de diferită. Araba este o limbă pe care am învățat-o acolo, prin prisma familiei, dar și a societății. M-a ajutat să înțeleg cultura și a creat o permanentă legătură între mine și Orient. Este o limbă elocventă, care poate fi ori standardizată, folosită ca limbă oficială de stat sau în media și învățământ, ori clasică. De ținut minte este că limba literară și formele dialectale sunt mult diferite și de mulți considerate limbi diferite. În viața de zi cu zi nu se folosește limba literară.

INFLUENȚA LIMBII ARABE ASUPRA ALTOR LIMBI

Limba arabă a avut un impact semnificativ asupra multor limbi, inclusiv a românei. Iată câteva exemple de cuvinte de origine arabă:

Matematică și știință:

- Algebră: Termenul provine din arabă al-jabr (الجبر), care înseamnă „reconstruire” sau „restaurare”. A fost introdus de matematicianul arab Al-Khwarizmi în lucrarea sa din secolul IX, Al-Kitab al-Mukhtasar fi Hisab al-Jabr wal-Muqabala („Cartea scurtă de calcul cu ajutorul completării și echilibrului”).

- Cifra: Provine din arabă sifr (صفر), care înseamnă „zero”. A fost introdus în Europa prin latina medievală și italiană.

Alimentație și obiecte de uz comun:

- Cafea: Cuvântul vine din arabă qahwa (قهوة), care a fost preluat în turcă ca kahve și apoi în română. Consumul cafelei s-a răspândit în Europa în secolul XVII, odată cu deschiderea primelor cafenele.

- Lămâie: Provine din arabă laimūn (ليمون), care a fost preluat în mai multe limbi europene.

Îmbrăcăminte și obiecte:

- Pantaloni: Cuvântul are originea în arabă bantalūn (بنطلون), care a fost preluat în turcă și apoi în română.

- Ochelari: Provine din arabă 'ukayl (عقيل), care se referă la o „legătură” sau „conexiune”.

ALTE CUVINTE:

- Bacșiș: Din arabă bakhshīsh (بخشيش), care înseamnă „dar” sau „milă”.

- Duhân: Din arabă dukhân (دخان), care înseamnă „fum” sau „tutun”.

- Fachir: Din arabă faqīr (فقير), care înseamnă „sărac” sau „ascet”.

Limba arabă nu este doar o limbă bogată, ci și o sursă majoră de influență lingvistică și culturală. Multe cuvinte de origine arabă au pătruns în limba română și în alte limbi europene, reflectând schimburile culturale dintre Orient și Occident de-a lungul secolelor. Această influență este vizibilă în domenii variate, de la știință și matematică, până la alimentație și viața cotidiană.

PE SCENĂ SAU ÎN AFARA EI. DEFINIȚIE INCOMPLETĂ A TEATRULUI

Drighiciu Ioana

Îmi place să spun povești și, de cele mai multe ori, să le simt. Să le trăiesc. Să știu că și cele mai mici idei se pot transforma în ceva real, pe care-l pot avea în fața ochilor. Teatrul este spațiul perfect în care să creezi o multitudine de lucruri din nimic. Din simple dorințe și visuri. Îți permite să te exprimi prin cuvinte, sunete, mișcări și gesturi, sau pur și simplu printr-o simplă grimasă; fiecare poate însemna absolut orice, iar tu ești cel responsabil, cel care trebuie să transmită mesajul potrivit. Observi totul din jurul tău, absorbind cât mai multă informație, ca apoi să o transmiți sincer, atât pentru spectatori, cât și pentru tine însuși.

Este mediul perfect în care cineva poate scăpa de frica de a fi perceput greșit. De a fi judecat. O idee recurentă în majoritatea atelierelor de dezvoltare personală prin teatru este faptul că, în cadrul acelor activități, greșelile nu există. Modul în care tu faci ceva poate fi diferit de modul în care o face altcineva. Diferit, dar nu greșit.

Când scrii sau regizezi, ai în fața ochilor o întreagă lume care, cândva, se aflase doar în imaginația ta. Ai în față o parte din tine, care n-a mai fost tangibilă până atunci. Când joci, ai oportunitatea să fii altcineva, chiar dacă doar pentru câteva minute, pentru că ai onoarea să fii cel care dă viață unui vis. Unui om care, de fapt, nu există. Personajul trăiește prin actor.

Teatrul reprezintă una dintre cele mai frumoase forme de autoexprimare. De aceea există multe persoane care aleg să-și transpună propriile amintiri și emoții într-un spectacol, să le strecoare printre tragedii sau comedii. Pentru că teatrul implică faptul că cineva o să te asculte. Atât cât ține spectacolul, cineva te va asculta și poate va fi de acord cu tine. Și speri că acel cineva se va regăsi în ceea ce prezinți tu.

Dar nu poți defini în totalitate teatrul. Este dinamic, viu și se schimbă mai repede decât am crede cu toții. Așa că, uită-te în jur, privește frumosul, încearcă să-l vezi în orice și fă ceva din el.

Trupa de teatru Cuza Art a Colegiului Național „Elena Cuza”, coordonată de profesoarele Corina Andriescu și Luminița Pavel, cu un palmares bogat în peste 20 de ani de activitate, reprezintă pentru pasionații de teatru un prilej de a-și activa creativitatea, imaginația și umanitatea.

Locații cozy

UNDE POȚI AVEA O SCURTĂ ESCAPADĂ DUPĂ LICEU?

Smart Cup

Croitoru Karina
Constantin Beatrice
Florescu Bianca

Ai citit cumva Shakespeare și ți-a plăcut? Haide să îți prezint o cafenea care pare să te transpună în universul operelor sale.

Dacă ești elev în Craiova și vrei un loc unde poți „chiuli cu sens”, atunci Smart Cup e genul de cafenea care te face să uiți de ore... și nu doar pentru că latte-ul lor e genial (credite și mulțumiri lui Vali și Dariei, barista noștri preferați).

Chiar între Cuza și Carol, cum altfel? SmartCup pare făcută exact pentru elevi, nu știi dacă intri într-o cafenea sau într-un laborator.

De ce ne place, poate vă întrebați? There you go: e chill și cozy (e locul perfect unde poți să îți scrii temele de care ai uitat), atmosfera e genul de “cool fără să încerce prea tare”, iar acolo putem găsi cărți, reviste scrise de alți elevi și un vibe creativ.

Și, nu în ultimul rând, dacă cumva ești pasionat de muzică pe vinil, SmartCup e deschis pentru tine și în weekend.

Vă lăsăm aici și instagram-ul lor, poate v-am convins.
https://www.instagram.com/smartcup_wisercoffee?igsh=dXkxnl6ZWtzaGty

Tucano

Ai gustat vreodată o cafea care să te facă să uiți unde ești, ce oră e și de ce te grăbeai? Dacă nu, îți dăm noi un hint: Tucano Craiova.

Aflat în centrul orașului, la o plimbare distanță de orice liceu cu pretenții, Tucano nu e doar o cafenea... Dacă ai nevoie de un motiv serios să ieși din casă într-o marți plictisitoare, cafeaua cu salted caramel o să ți-l dea. Sau poate preferi ceva mai decadent? Încearcă varianta cu creme brûlée și pregătește-te să o recomanzi tuturor prietenilor tăi.

Până aici, ai deja gust. Dar hai să vorbim și de vibe.

Playlist-ul de la Tucano te aruncă direct în era Tumblr – undeva prin 2015-2016, când viața era mai simplă și toate melodiile aveau acel ceva nostalgic. Pe fundal auzi The Neighbourhood, un pic de Arctic Monkeys și, din când în când, câte un hit care te face să zici „aoleu, ce vremuri”.

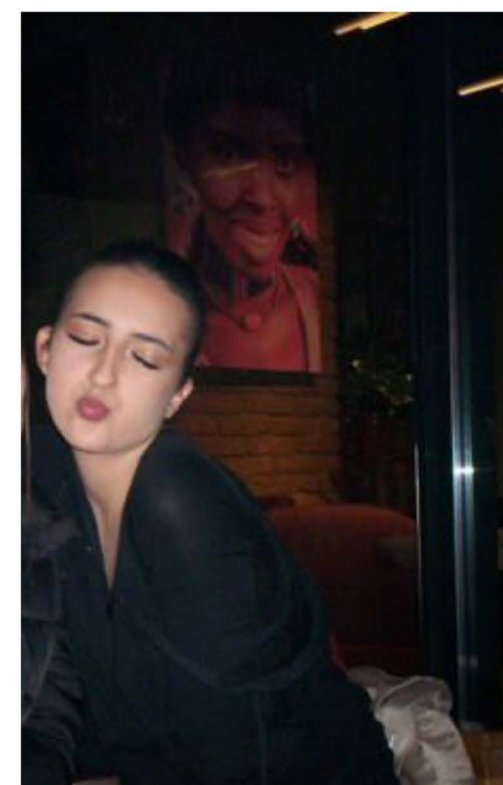
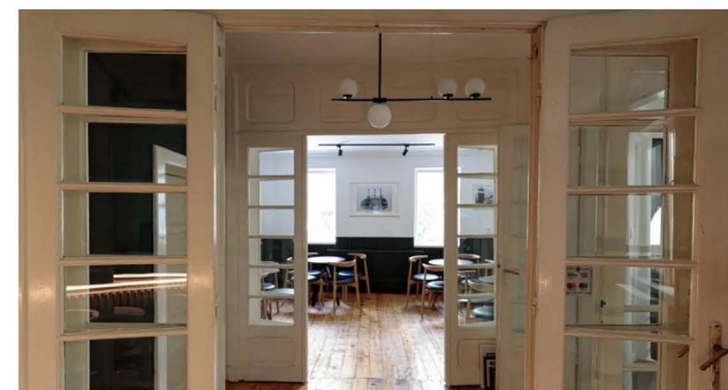
Și dacă nu vii pentru cafea sau muzică, atunci vii pentru prăjituri. Serios, nu știm cine le face, dar avem o rugămintă: să nu se oprească niciodată. Cheesecake-ul, carrot cake-ul, toate au gust de „încă o felie și gata” – dar niciodată nu e doar una.

Mai e un detaliu care face diferența: board games. La Tucano chiar poți să te relaxezi cu prietenii, să jucați un Catan, un Uno, ceva simplu, cât să râdeți și să vă uitați pe furiș la ce a mai postat barista pe story.

Pe scurt: Tucano Craiova nu e doar o cafenea, e un mic univers unde poți bea ceva bun, te poți pierde în playlist și poți petrece timp de calitate. Adică exact ce căutam toți după o zi plină.

Vă lăsăm și Instagram-ul lor, că sigur vreți să știți cum arată tortul ăla de care vorbeam.

https://www.instagram.com/tucano_coffee_craiova/

HARVEST

Dacă îți dorești să îți petreci timpul într-un loc mai liniștit, cu cafea foarte bună, atunci Harvest Specialty Coffee e pentru tine! Atmosfera calmă, decorul minimalist și muzica atent aleasă creează un spațiu perfect pentru momente de relaxare sau concentrare. Nu contează dacă te duci să înveți, să ieși cu prietenii sau doar să savorezi un cappuccino excelent, vibe-ul cafenelei este la fel de potrivit pentru toate aceste situații. Barista prietenos și pasionați sunt mereu gata să-ți recomande o specialitate potrivită gusturilor tale, fie că preferi un espresso intens sau un latte cu mult lapte. Harvest este genul de loc în care te simți binevenit oricând, un colț de liniște în mijlocul agitației urbane. Dacă ți s-a potrivit vreuna dintre aceste descrieri, check it out! <https://www.instagram.com/harvestspecialtycoffee?igsh=Y3c0ZzB2aXl2dzAy> P.S. Dacă ești iubitor de fotografie, te vor impresiona camerele foto expuse, deci încă un motiv să o vizitezi.

Un alt fel de iubire

Guță Daria

Te-ai gândit vreodată că poți să iubești un suflet fără glas? Da, nici eu. Până să experimentez o astfel de iubire, adică până să am un câțel. Este de-a dreptul incredibil cum o ființă poate să transmită atâta emoție și să arate atâta afecțiune prin niște cuvinte nule, nerostite. Ei doar simt, simt tristețea, bucuria, simt frica, îți simt personalitatea. Te cunosc deja fără a le rosti vreun cuvânt. Par a fi niște magicieni, sau mai degrabă niște detectoare de sentimente care nu dau greș niciodată, însă sunt doar ghemuri de blană care se înfășoară în jurul tău și greu îți mai dau drumul.

Momentul crunt este când ața se rupe și odată cu ea se desprinde și o parte din sufletul tău. Nu ne pot fi alături toată viața, dar noi, le suntem toată viața. Este greu de explicat legătura ce se creează între un om și un câine. Pare a fi clișeu, știu. Încă de mici, ne este insufletat faptul că patrupelele sunt cel mai bun prieten al omului, însă, odată ce îți pășesc în brațe, nu devin doar o parte din tine, devin și un membru al familiei cu acte în regulă 😊

Faptul că animalele sunt necuvântătoare nu ne împiedică să comunicăm, pentru că limba pe care toată lumea o știe, și o stăpânește în felul său, este iubirea.

FESTIVALUL SHAKESPEARE

-jurnal de voluntar-

Croitoru Karina-Maria

"To be or not to be" voluntar la cel mai cunoscut și iubit festival internațional de teatru din regiunea noastră? Cred că știți deja răspunsul. Sute de tineri din orașul nostru participă la fiecare ediție a festivalului, anul trecut având șansa să mă aflu și eu printre aceștia. Iată câteva tips and tricks pentru a reuși să faci față ritmului cel puțin alert al modului complex de lucru.

Pentru început, trebuie să ai în vedere faptul că vei întâlni actori din toate colțurile lumii, Spania, Franța, Japonia sau chiar Africa. Prin urmare, cunoașterea unei limbi străine este obligatorie, iar disponibilitatea ta pe tot parcursul festivalului să fie în proporție de 101%.

Rolurile pe care le poți îndeplini variază de la gumele de actori pe tot parcursul festivalului, voluntar la accesul în sălile de spectacole sau fotograf, până la logistica fiecărei reprezentații. În funcție de talentele sau hobby-urile pe care le ai, poți opta pentru una din variante, urmând mai apoi să fii ales și îndrumat de către organizatori și coordonatori.

Ediția de anul trecut a început pentru mine într-un mod...surprinzător. Am fost selectată ca gumele de actori pentru trupa actorilor de flamenco din Spania, acest fapt însemnând asistarea lor pe tot parcursul șederii în oraș, al repetițiilor, reprezentațiilor și chiar al pregătirilor din backstage. Am ajuns să îi cunosc îndeaproape pe actorii spanioli, fiind într-adevăr o experiență unică, văzând pentru prima dată eforturile depuse în spatele fiecărei reprezentații.

Cu ocazia celebrării a 30 de ani de existență a festivalului, locațiile de desfășurare a pieselor de teatru s-au diversificat, anul acesta venind însă cu niște surprize inedite: concertele din fiecare seară în Shakespeare Village și pop-urile din cartierele din întregul oraș.

Crearea satului în stil shakespearian a depins de implicarea activă a tuturor voluntarilor, de la umflarea saltelelor din corturi, cărățul baloților de paie și distribuția de brățări pentru acces, până la îndrumarea artiștilor. Trupe celebre și îndrăgite de toate generațiile, Vama, Vița de vie sau Robin and the backstabbers au dat culoare și voce festivalului și cum altfel să se întâmple cu sute de tineri la un loc decât înghesuieți pentru o pană de chitară aruncată în public.

Unul dintre cele mai mari beneficii ale participării ca voluntar în cadrul acestui festival este faptul că, fără nicio îndoială, vei lega prietenii și vei cunoaște oameni cu care vei împărtăși momente speciale.

La finalul festivalului, când toată agitația s-a stins și străzile orașului au redevenit liniștite, am realizat că am trăit una dintre cele mai intense perioade din viața mea. Pe lângă oboseala acumulată, am rămas cu un sentiment profund de împlinire. Fiecare zi mi-a adus o nouă provocare, o nouă oportunitate de a învăța, de a cunoaște oameni și de a fi parte din ceva cu adevărat special.

Așadar, dacă întrebarea rămâne „To be or not to be?”... răspunsul este simplu. Yes, we will. Vom fi acolo, vom trăi acele momente magice, vom face parte din această aventură minunată, chiar și atunci când va fi greu, chiar și când oboseala ne va copleși. Vom fi voluntari pentru că, indiferent de provocări, frumusețea de a contribui la ceva atât de special ne va face să mergem mai departe. Și da, vom fi acolo, pentru că Festivalul Shakespeare nu este doar despre teatru, este despre a fi parte dintr-o comunitate care trăiește arta, care învață și care, împreună, transformă fiecare moment într-o amintire de neuitat.

„FERENIKE”

*Doina Ruști
dezvăluie puterea
povestitorului la
Gaudeamus Craiova*

Croitoru Karina
Florescu Bianca

Pe 22 martie 2025, Doina Ruști a avut o prezență deosebită la Gaudeamus Craiova, unde și-a lansat cel mai recent roman, „Ferenike”, într-un eveniment ce a avut loc la Teatrul Național „Marin Sorescu”. Discuțiile despre lucrarea sa au fost moderate de personalități academice, printre care prof. univ. dr. habil. Cătălin Ghiță și conf. univ. dr. habil. Mihai Ene, alături de scriitorul Cristi Nedelcu. Evenimentul a fost deschis publicului larg, în audiență aflându-se inclusiv elevi, studenți și profesori din Craiova, aducând împreună iubitori ai literaturii și ai operei Doinei Ruști.

„Ferenike” este primul roman autobiografic al Doinei Ruști, o lucrare profundă care investighează legătura dintre faptele mici și impactul acestora asupra marilor transformări istorice. Numele romanului face referire simbolic la Ferenike, o figură istorică din Grecia antică, care a luptat deghizată în competiții sportive rezervate bărbaților. În roman, numele devine un simbol al rolului discret, dar esențial al fiecărui individ în metamorfoza istoriei. Doina Ruști plasează acest concept într-o poveste în care confesiunea, mistica și realitatea se împletesc, iar granițele dintre real și imaginar sunt adesea difuze. Romanul se distinge printr-o atmosferă balcanică specifică, care reflectă sursele de inspirație ale autoarei, dar și o „țesătură” a istoriei personale și colective, începând din perioada interbelică și ajungând până în prezent. Temele abordate – confesiunea, mitologia personală, influența indivizilor asupra cursului istoric – sunt tratate cu o subtilitate narativă ce pune în valoare complexitatea poveștilor de viață ce se intersectează cu istoria mare.

În cadrul lansării, Doina Ruști a subliniat faptul că în literatura sa nu fabulația este primordială, ci puterea ideilor de a modifica percepțiile și de a crea o legătură autentică între cititor și poveste. Autoarea a subliniat, de asemenea, că adevărata forță a unei lucrări vine din mâinile povestitorului, care are capacitatea de a da viață ideilor, făcându-le să reziste în timp.

Doina Ruști se numără printre cei mai apreciați autori români contemporani, având în repertoriul personal peste 40 de titluri, traduse în mai mult de 15 limbi. Pe lângă succesul indiscutabil pe care l-a câștigat datorită scrierilor sale, pe parcursul carierei, Doina Ruști a pășit pe numeroase drumuri profesionale, fiind scenarist, traducător, profesor și regizor de film. Totodată, aceasta a câștigat și o serie de premii pentru activitatea sa literară: Premiul pentru proză al revistei „Ateneu”, Premiul „Ion Creangă” al Academiei Române, Premiul revistei „Convorbiri Literare” și multe altele.

Întorcându-ne la origini, Doina Ruști a moștenit talentul său de povestitor, meritul comun aparținându-le tatălui și bunicii ei: „Bunica scria în mod curent și avea chiar o rutină de a nota impresiile zilnice. Ea a publicat o monografie, care încă se păstrează la Academia Română, și mai multe studii nonficționale. Am fost foarte emoționată să ajung într-o zi la biblioteca Academiei și să descopăr semnătura bunicii. Tata scria poezii, dar din păcate nu a avut timp să se manifeste ca scriitor.”, declara scriitoarea într-un interviu cu patru ani în urmă.

Încă de la romanul său de debut, „Omulețul roșu”, apărut în 2004, Doina Ruști s-a afirmat ca fiind o voce originală în lumea scriitorilor postdecembriști. Folosind modelul „poveste în poveste”, autoarea face un transfer continuu între trecut și prezent și, totodată, construiește un discurs narativ complex. Aceste particularități stilistice vor apărea și ulterior în creațiile sale, inclusiv în cea mai recentă.

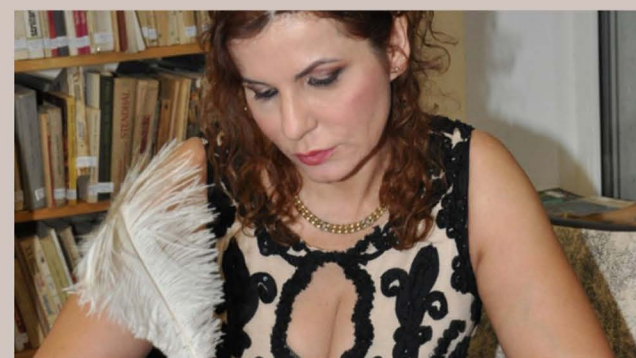
„Ferenike” a fost primit cu interes de cei familiarizați cu stilul distinct al Doinei Ruști, consolidându-i statutul de voce unică în literatura română contemporană. Romanul nu doar că a adâncit universul narativ al autoarei, dar a și reînălțat capacitatea sa de a transcende limitele tradiționale ale ficțiunii, oferind o perspectivă profundă asupra rolului individului în istorie și asupra naturii confesiunii ca act literar.

În încheiere, vă lăsăm cu îndrumarea pe care Doina Ruști le-a adresat-o tuturor cititorilor:

„Cititi-mă fără prejudecăți!”

CUVINTE CU TÂLC ȘI HAR

Constantinescu Diana

Întâlnirea organizată cu autorii Camelia Radulian și Adrian Cioroianu, la 31 ianuarie în cadrul Colegiului Național „Elena Cuza”, a reprezentat cu adevărat o experiență culturală unică. În ciuda caracterului profesional menținut al întâlnirii, dialogul purtat cu aceștia a fost plăcut, fără constrângeri. Întreaga atmosferă a creat un cadru asemănător unui „cerc de lectură”, în care literatura și promovarea acesteia reprezentau pilonul principal, dar care a oferit totodată ocazia cunoașterii vieții de scriitor dincolo de „mască” obișnuită a cuvintelor. Astfel, am înțeles că viața de autor nu reprezintă doar dedicarea către activitatea scrisului, ci este compusă dintr-o serie de experiențe, greșeli, eșecuri, succese, întrucât la finalul zilei și scriitorii sunt oameni. De asemenea, cu scopul de a crea un cadru plăcut și armonios, în care spiritul lecturii ne leagă, noi, elevii, am contribuit cu o serie de momente artistice spre întâmpinarea invitaților. Astfel, sub semnul artei, întâlnirea a cuprins următoarele intervenții din partea elevilor cu un gust aparte pentru aceasta: Drighiciu Ioana și Țecu Teodora care au pus în scenă piesa intitulată „Confidențialitate: adaptare după romanul Crimă și Pedepsă”; Barbu Clara și Negrea Daria, interpretând cântecul „Interstelar”; Mărinică Alexandra oferind o perspectivă inedită asupra lecturii prin eseu intitulat „Lectura prin ochi de adolescent”; eu, Constantinescu Diana, dezvoltând printr-un eseu intitulat „Ce reprezintă istoria pentru mine?” imaginea istoriei și ce reflectă aceasta de fapt și nu în cele din urmă, Crasovan Anna ce abordează latura intrigantă a literaturii prin eseu „Literatura: Cufărul Umanității, Plin de Adevăr și Fantezie”,

DESPRE CEI CARE SCRIU ȘI VORBESC CU SUFLETUL

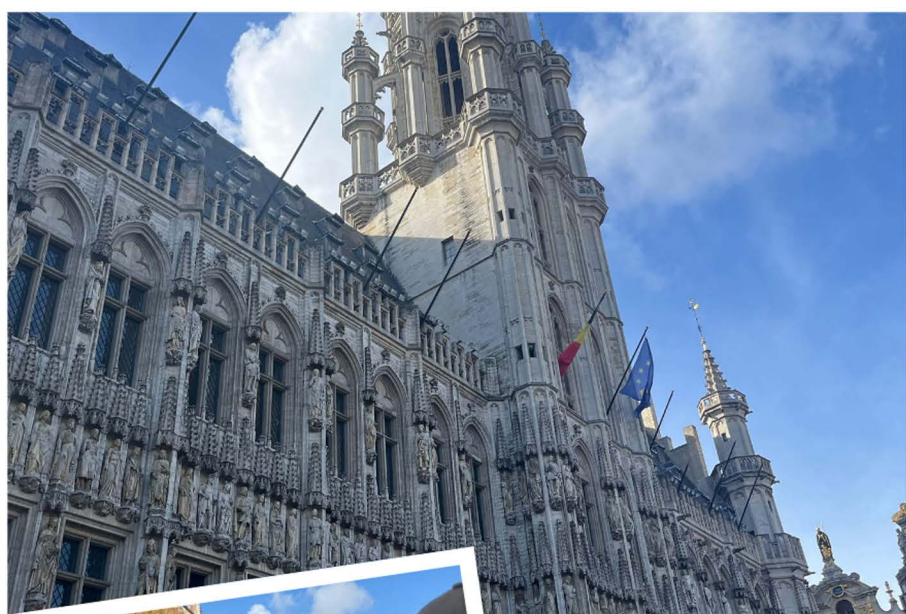
Participând direct prin expunerea propriului eseu în fața celor doi invitați și a unui număr mare de elevi, pot declara ca atmosfera a fost într-adevăr a primitoare, simțindu-mă ascultată și pusă în valoare.

Intregul moment a reprezentat o experiență de neuitat, de unde nu am plecat doar cu informații noi despre universul literaturii, cei doi scriitori și operele lor, ci și cu o lecție și o perspectivă extinsă asupra tot ceea ce reprezintă „firul vieții”.

Nu în ultimul rând, latura educativă a întâlnirii a fost promovată și prin intermediul lansării de carte. Astfel, raportându-mă la cartea scrisă de către istoricul, autorul și jurnalistul Adrian Cioroianu, publicată la Editura „Curtea Veche” și intitulată „Noul Război Mondial al vechilor orgolii”, aceasta reprezintă o adevărată capodoperă literară prin care firul istoric este transformat într-o narațiune captivantă, accesibilă și înzestrată cu vitalitate.

Structurată pe 3 capitole („Istorie și istorii”, „Reflecții geopolitice”, „Fructul cunoașterii, semințele îndoielii”), fiecare dispunând de un număr considerabil de subcapitole, ușor de parcurs, opera dezvăluie evenimentele ce au contribuit la întocmirea axei timpului din trecut până în prezent, într-o manieră „elegantă” unde comicul se împletește cu realitatea și tragicul, fiind profund evidențiată calitatea scriitorului de a asocia perioadele istorice. Cu toate acestea, dincolo de adevărul istoric relatat, harul său de povestitor este resimțit mai presus de datele seci, îmbinând perfect informația riguroasă cu reflecția personală. Astfel, istoria reprezintă nu doar o succesiune de evenimente, ci o întreaga poveste despre oameni, alegeri, relatată cu sensibilitate și profunzime, căci într-adevăr:

*„Istoria este cea
mai frumoasă poveste.”*

Bruxelles - Inima Europei

Croitoru Karina

Fie că ești pasionat de istorie, artă sau petreceri, fie că îndrăgești călătoriile, Bruxelles-ul are ceva de oferit pentru fiecare, reușind să regăsești o părticică din tine acolo.

Scopul principal al vizitei mele a fost o incursiune în viața politicianilor europeni. Vizita, însă, la sediul central al Parlamentului, era restricționată, ajungând astfel la Parlamentarium, un muzeu al Parlamentului European, unde vizitatorii se pot familiariza cu modul de desfășurare al ședințelor europarlamentare. În acest scop, ți se oferă un Ghid personal multimedia, care oferă un tur interactiv prin expoziție, afișând conținut relevant pentru fiecare zonă; toate materialele din Parlamentarium sunt disponibile în cele 24 de limbi oficiale ale UE. Ghidul este necesar pentru accesarea fiecărei instalații, oferind informații detaliate, comentarii audio printr-un difuzor in-ear și scurtmetraje în limba selectată. Cinematograful arată o vedere de 360° a Europei și a Parlamentului său, în timp ce o hartă interactivă oferă un tur virtual al Europei. Poți petrece aici aproximativ două ore și să aflu informații cu care să îți surprinzi profesorul de istorie la clasă (salutări domnului Dumitrescu!).

Într-o plimbare prin Place du Jeu de Balle Market, cunoscută și ca "Piața Veche" care datează din anul 1873, poți găsi de la haine vintage, pantofi și accesorii, la cărți, CD-uri și discuri, până la sculpturi și lucrări de artă. Este locul ideal de unde poți găsi o mulțime de antichități și obiecte unice.

Un lucru care cu siguranță este impresionant se referă la amalgamul de naționalități întâlnite de-a lungul străduțelor cartierelor, demonstrând caracterul multicultural al orașului.

De asemenea, nu poți rata o excursie de o zi la Bruges, unul dintre cele mai bine conservate orașe medievale din Europa, unde poți ajunge cu trenul care circulă de două ori pe oră de la Bruxelles la Burges. Aleile pitorești pietruite și canalele duc la piața medievală Markt, punctul central al orașului în care calești trase de cai încă mai circulă pe lângă fațadele clasice și neogotice.

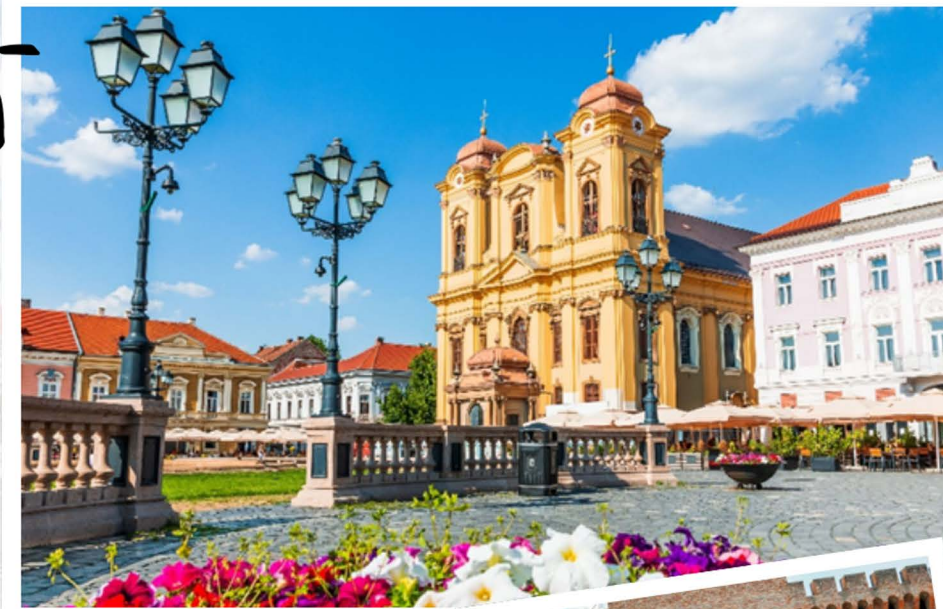
Pentru a savura pe deplin întreaga experiență a unui turist pe tărâmurile belgiene, un "must have" este categoric degustarea unei vafe tradiționale, celebra ciocolată belgiană și, desigur, o bere rece artizanală (luată în calcul doar pentru cei cu buletinul la purtător, restul se pot consola cu ciocolata) la o terasă din centrul vechi al orașului.

Experiența nu poate fi încheiată decât cu o plimbare cu barca de-a lungul canalelor, admirând priveliștea fără egal, uitând de trecera timpului.

Cu aromele dulci ale orașului, îmbinate cu atmosfera unică și gastronomia inedită, Bruxelles își poate pune amprenta asupra ta, convingându-te că odată ce l-ai descoperit, te vei întoarce mereu.

Timisoara - Lumină din Vest

Belu Maria

Timișoara, un oraș vibrant, situat în vestul României, este un veritabil mozaic de cultură, istorie și inovație. Este capitala regiunii de dezvoltare Vest și cel mai important oraș al macroregiunii de dezvoltare Sud-Vest a României. Este municipiul de reședință al județului Timiș, Banat, România.

Istoria orașului Timișoara este una bogată și fascinantă, întinsă pe mai bine de o mie de ani. Iată o privire generală asupra principalelor momente istorice care au modelat acest oraș multicultural. Este locul unde apar multe premiere din Europa de Vest: la 8 iulie 1869, a avut loc inaugurarea serviciului de tramvai cu cai; apariția primului iluminat electric stradal.

În prezent, Timișoara și-a reconfirmat statutul său de oraș cosmopolit și inovator, deoarece, în 2023, a devenit Capitala Europeană a Culturii. Mica Viena, cum mai este cunoscut orașul, este locul în care trecutul se întâlnește cu prezentul, acest lucru fiind observat în obiectivele sale turistice.

1. Castelul Huniade - este un monument istoric și cea mai veche clădire din Timișoara. De-a lungul timpului, castelul a fost, în repetate rânduri, distrus și apoi refăcut. Până la sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial, fostul castel regal a funcționat ca o cazarmă.

2. Muzeul Satului Bănățean - singurul muzeu cu profil etnografic din România care cuprinde centrul civic al satului, format din Primărie, Biserică, Școală, Casă Națională (cu destinație culturală) și birt.

3. Charlottenburg - un sat în comuna Bogda, localitatea aflată la o oră distanță de Timișoara, este singurul construit în formă de cerc din Banat, motiv pentru care a fost declarată monument istoric. Satul a fost populat de-a lungul anilor de nemți, români, maghiari și alte etnii.

Caramelul – Magia dulce care topește inimi

Belu Maria

Fie că-l savurezi într-un desert fin sau îl regăsești în crustă crocantă peste o budincă, caramelul e un ingredient iubit în întreaga lume. Gustul său bogat, cu note de unt și ușoare accente de amărui, e rezultatul unei transformări spectaculoase. Dar cum se obține, de fapt, caramelul?

Ce este caramelul?

Caramelul este un produs obținut prin încălzirea zahărului la temperaturi ridicate, într-un proces numit caramelizare. Această reacție termică modifică structura zahărului și îi dă culoarea aurie, textura vâscoasă și aroma inconfundabilă.

Rețeta de bază – chimie și răbdare

Deși pare simplu, prepararea caramelului cere atenție și precizie. Iată pașii esențiali:

1. Topirea zahărului

Se pornește cu zahăr alb (de obicei granulat), care se pune într-o cratiță cu fund gros. Fără a adăuga apă la început, zahărul se încălzește la foc mediu. Pe măsură ce se topește, începe să capete o nuanță aurie.

2. Caramelizarea

Temperatura ideală pentru caramelizare este între 160°C și 180°C. În acest interval, zahărul trece printr-o serie de reacții chimice care îi schimbă complet gustul. Trebuie supravegheat cu grijă, pentru că în doar câteva secunde poate trece de la auriu strălucitor la ars.

3. Adăugarea lichidului (opțional)

Pentru a obține caramel lichid sau sos de caramel, se adaugă smântână dulce, unt sau lapte cald. Amestecul începe să bolborosească intens, iar aroma devine mai bogată și mai catifelată.

4. Răcirea

După ce amestecul capătă consistența dorită, se ia de pe foc și se lasă să se răcească. În funcție de proporții și temperatură, caramelul poate fi lichid, vâscos sau solid.

Tipuri de caramel

-Caramel simplu – doar zahăr topit, folosit pentru cruste crocante sau ornamente.

-Caramel cu unt (sos toffee) – mai cremos, perfect pentru înghețată, clătite sau cafea.

-Caramel sărat – o combinație modernă între dulce și sărat, extrem de apreciată în deserturile gourmet.

Mic secret de bucătar:

Pentru un caramel reușit, nu amesteca zahărul în timpul topirii – mișcă doar cratița ușor, astfel încât să se topească uniform. Amestecarea poate duce la cristalizarea nedorită a zahărului.

Un strop de alchimie în bucătărie

Caramelul nu este doar un ingredient – este o mică magie, un dans între foc, timp și precizie. De la cele mai simple prăjituri până la deserturi sofisticate, caramelul adaugă acea notă specială care ne face să zâmbim. Așadar, data viitoare când pregătești ceva dulce, încearcă-l și lasă-te purtat de farmecul său delicios!

LABORATORUL VIITORULUI

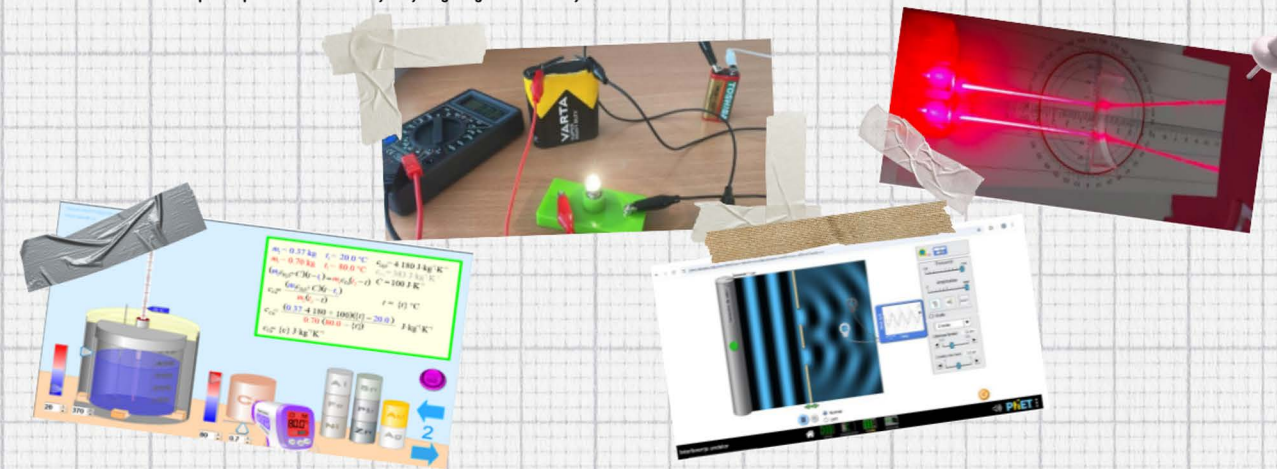
EXPERIMENTE VIRTUALE LA ORA DE FIZICĂ

Ilie Alexandru

Mereu am considerat fizica o materie complicată. Ecuații peste ecuații, concepte abstracte și, cel mai frustrant, experimente care nu ieșeau mereu așa cum ne așteptam. Uneori, rezultatele nu erau clare, alteori erau influențate de factori greu de controlat. Dar anul acesta, profesoara noastră a introdus ceva nou: experimente virtuale. Aceste experimente virtuale au transformat fizica dintr-o materie dificilă într-o aventură interactivă. Acum, nu mai trebuie să-mi imaginez cum arată fenomenele – le pot explora singur, fără teama de a greși. Cred că tehnologia ne oferă oportunități uimitoare, iar experimentele virtuale sunt dovada că învățarea poate deveni mai captivantă ca niciodată.

Experimentele clasice sunt fascinante pentru că îți permit să lucrezi efectiv cu dispozitive reale. În plus, mici erori, precum o conexiune greșită sau o măsurătoare ușor diferită, îți arată cât de importantă este precizia în știință. Când un experiment iese bine, este extrem de satisfăcător! Să văd cu ochii mei un principiu fizic în acțiune îmi dă o senzație de reușită și mă face să înțeleg mai ușor teoria. Totuși, experimentele clasice au și dezavantaje: unele necesită echipamente costisitoare, iar altele sunt dificil de realizat sau chiar periculoase.

Într-un laborator real, avem resurse și timp limitat, dar într-o simulare pot schimba rapid parametrii unui experiment și observa imediat ce se întâmplă, fără a fi constrâns de materialele disponibile. Unele experimente, cum ar fi cele cu electricitate de înaltă tensiune sau reacții chimice periculoase, nu pot fi realizate în laboratorul școlii. Cu experimentele virtuale, pot explora astfel de fenomene fără riscuri. Multe simulări sunt interactive, ceea ce face învățarea mai interesantă. În loc să memorez formule, pot experimenta direct și înțelege logic cum funcționează un fenomen.

Imaginea include două experimente virtuale care ilustrează concepte legate de curentul electric continuu și cel alternativ. Aceste simulări sunt realizate într-un mediu digital, unde utilizatorii pot modifica parametrii circuitului și observa în timp real efectele asupra tensiunii și intensității curentului.

Imaginea include un experiment virtual în care este redat graficul variației energiei mecanice în funcție de poziția corpului de pe traiectorie. Acest experiment virtual contribuie la înțelegerea teoremei de variație și legii de conservare a energiei mecanice.

În imaginea alăturată este un joc educativ ce permite verificarea și aplicarea noțiunilor teoretice într-un mod atractiv. Utilizând acest site am înțeles mult mai bine echilibrul corpurilor și am identificat mecanismele simple (pârghiile) folosite în viața de zi cu zi.

În concluzie, iată câteva păreri ale colegilor mei care au utilizat experimentele virtuale:

"Experiențele virtuale au fost cea mai interesantă parte a proiectului, programul folosit are multe elemente cu care ni s-a părut amuzant să ne jucăm și să încercăm să vedem ce se întâmplă cu diferite obiecte din program." (Ionete Gabriel XI G)

"Am avut ocazia de a învăța interactiv prin experimente virtuale. Link-urile accesate ne-au permis să explorăm vizual concepte precum inducția electromagnetică, generatoarele de curent alternativ și circuitele RLC, înțelegând cu mare ușurință fenomenele electrice. În ansamblu, acest proiect ne-a ajutat să învățăm într-un mod mai captivant și aplicat." (Florescu Bianca XI E)

"Tăpălușcă pot simula experimente, să varieze parametrii și să vadă imediat efectele, mă ajută să învăț mult mai ușor." (Buciumac Marius XI E)

„HOTII DE SUBIECTE” - O LECȚIE DESPRE ȘCOALA, FURTISĂG ȘI UMOR ROMÂNESC

Belu Maria

În ultimii șase ani, cinematografia românească a cunoscut o vizibilă efervescență, cu tot mai multe producții care își fac loc pe marile ecrane. Filme de tot felul au început să se perinde prin cinematografe, ademenindu-ne cu promisiunea unei arte vii și contemporane.

Trebuie să recunosc, nu am fost niciodată pe deplin entuziasmată să le vizionez pe toate. După doar două-trei proiecții, mi-am format o impresie mai degrabă modestă despre ceea ce pare a fi, din păcate, o industrie aflată adesea în căutarea profitului mai degrabă decât a profunzimii. Multe dintre filmele românești păcătuiesc prin povești simpliste, uneori previzibile, iar apariția unor personaje celebre doar de dragul marketingului lasă gustul unei comercializări forțate.

Și totuși... există și excepții. Filme care spun o poveste adevărată, care te ating, care îți rămân în suflet mult după ce luminile din sală se sting. Un astfel de film este „Hoții de subiecte”, o producție care mi-a reamintit că România are regizori inspirați și actori talentați, capabili să creeze emoție autentică.

Povestea urmărește patru adolescenți aflați în pragul examenului de Bacalaureat, fiecare purtând propriile visuri, temeri și dorințe. Sofi (Karina Jianu) visează la o facultate în Elveția, Alex (Ștefan Iancu) își dorește un studio de înregistrări, Amalia (Ana Toda) vrea să câștige respectul unui tată senator, iar Tomiță (Dragoș Prundeanu) caută o aventură de neuitat. Împreună, pun la cale un plan riscant: să vândă subiectele de la Bac pe internet, în speranța că vor câștiga bani și poate... și un viitor.

Pe parcursul filmului, ne întâlnim cu fețe cunoscute ale cinematografiei românești – Adrian Văncică, Anca Androne, Andrei Araditz, Șerban Pavlu – dar și cu prezențe proaspete, precum Alexia Galeș, în rolul lui Luci, un personaj-cheie care adaugă profunzime întregii povești.

Filmul reușește să redea fidel complexitatea relațiilor umane – legătura dintre părinți și copii, prietenii adolescenței, primele iubiri – toate transpuse cu sinceritate și naturalețe. Mai mult decât atât, ne introduce în tensiunea specifică celui mai important moment din viață: sfârșitul liceului, începutul unei noi etape, presiunea unui examen care pare să decidă totul.

Deși încă sunt în clasa a XI-a, am rezonat profund cu mesajul filmului. Am trăit, prin ochii personajelor, toate frământările unui elev care se apropie de Bac. Mai ales subiectul III la limba română, acel colos de incertitudine, în jurul căruia se fac glume, pariuri și liste interminabile de comentarii. În acest context, înțelegi mai ușor de ce Amalia își dorește atât de mult să afle subiectele. Poate chiar o înțelegi mai bine decât ți-ai dori...

Filmul m-a surprins. Emoționează, distrează, provoacă reflecție. Actorii joacă cu intensitate și sinceritate – îți dau impresia că nu îi urmărești într-un film, ci trăiești alături de ei. Și da, veți descoperi un moment muzical absolut savuros – mi-aș dori unul la fel și la propria mea absolvire, anul viitor.

„Hoții de subiecte” a avut premiera în cinematografe pe 28 martie 2025 și are o durată de 110 minute. Este recomandat publicului de peste 15 ani. Nu știu cât timp va mai rula, dar dacă reușiți să-l prindeți, merită cu adevărat.

În încheiere, aș vrea să vă încurajez să susțineți mai mult filmul românesc. Printre producțiile comerciale și clișeele obosite, apar uneori povești care chiar contează. Povești care ne amintesc cât de talentați sunt actorii și regizorii noștri, dacă li se dă ocazia să se exprime cu adevărat.

Trailerul este disponibil pe YouTube – vă las plăcerea să-l descoperiți singuri.

„Vă iubesc cât toată țara.” (replica personajului interpretat de Adrian Văncică)

FROM SUNRISE TO MIDNIGHT

Florescu Bianca

One of the most renowned movie series in recent American cinema, “The Before Trilogy”, directed by Richard Linklater, unarguably deserves its seat at the table of the greats. The three-part story debuted in 1995 with “Before Sunrise”, continued with “Before Sunset” in 2004, and finally came to its end in 2013 with “Before Midnight”. Ethan Hawke and Julie Delpy bring their respective characters, Jesse and Celine, to life during three different periods of their lives, spanning over 18 years.

Their story begins on a train, as they talk about expectations, dreams, and fears. Jesse convinces Celine to walk the streets of Vienna with him, this moment setting up something they could have never even imagined at the time. Throughout the three movies, we see snippets of their relationship, from strangers that somehow fit so well together, to old friends catching up, and finally to a married couple. Even though as individuals they grow and change, their bond never weakens.

What makes it stand out from all the other trilogies that exist is its simplicity. There are no special effects, no supernatural elements, no villain or hero. Everything we see is just the connection between two people: the random, but at the same time deep conversations, the moments that should be awkward, but are not, and the power both of them have over the other. We could easily see ourselves in either Jesse or Celine, as they are likeable, but flawed characters. They are not portrayed as perfect human beings who can do no wrong, but as normal people. The only other “character” the film focuses on is time itself, maybe it being even more central to the storyline than the human characters. We are shown how time impacts us and how we should not waste it on what-ifs. This story stands as a powerful reminder that the passing of time is inevitable and we should cherish every second.

All in all, “The Before Trilogy” is a perfect lesson on human connection, and it should be recognized as a pillar of great character building and storytelling.

Wer bin ich?

Averis Liviu Andreas

Ich bin ein Stern, meine Mutter ist der Mond.
Ich bin ein Regentropfen, meine Mutter ist der Ozean.
Ich bin eine Musiknote, meine Mutter ist die Melodie.
Ich bin ein Pinsel, meine Mutter ist das Gemälde.
Ich bin eine Geschichte, meine Mutter ist der Baum.
Ich bin eine Kerze, meine Mutter ist das Feuer.

Liebeslied

Bobîrcea Raissa

Dein Lachen klingt wie Sommerwind,
So frei, so leicht, so wie ein Kind.
Dein Blick erzählt von tausend Träumen,
Von Rosen, Sonne und großen Bäumen.

Mit dir ist jeder Tag ein Fest,
Ein Abenteuer ohne Rest.
Wir tanzen fröhlich durch die Zeit,
Vergessen Sorgen, Raum und Leid.

Die Liebe klingt wie ein schönes Lied,
Das Herz fühlt Freude, wenn es sie sieht.
So nimm meine Hand, wir fliegen los,
Zusammen bleiben stark und groß.

Ein neues Leben

Cocoş Mihaela

Der Frühling kommt mit sanften Schritten
und alle Wiesen blühen.
Ein süßer Duft erfüllt die Luft,
und alle Vögel fliegen.

Der Himmel klar, die Sonne warm,
der Wind ist sanft und ruhig.
An den Zweigen wachsen Blätter neu,
Die Sonne lächelt viel im Mai.

Bunte Schmetterlinge fliegen im Wind,
Die Bäche fließen voller Liebe.
In den Gärten wächst das Gras so froh,
Die Blumen strahlen, der Frühling ist schon hier.

An jedem Ort blühen die Bäume,
Das Sonnenlicht gibt uns viel Freude,
Der Frühling, wie ein wunderbares Lied,
Schenkt uns ein neues Leben!

Der Frühling

Ana Maria Mărculescu

Der Frühling ist nicht nur meine Lieblingsjahreszeit,
sondern ein Gefühl.
Der Frühling ist nicht nur eine Naturlandschaft,
sondern viel Inspiration.
Die blühenden Blumen, das frische Grün und das
sanfte Licht
sind Ideen für mich,
für meine Malerei.
Der Frühling ist meine Kreativität.

Primavera de colores

Suiu Maria-Almira.

La primavera ya ha llegado,
Con su canto perfumado,
Las flores bailan al sol,
Todo brilla, todo es rol.

Los campos llenos de vida,
La tristeza esta vencida,
El amor florece al fin,
Como rosa en su jardin.

Rie el viento con ternura,
Se disuelve la amargura,
La alegria es un cantar,
Que nos hace suspinar.

Abenddämmerung

Petria- Mitran Maia Ilinca

Der Falke fliegt durch Bergeshöhen
und singt dort seine Liebe,
So ruhig ist er jetzt und
Sein Gesang voll Triebe.

Das Licht zittert in der Weite.
Wo ist der Falke jetzt?
Wie im Traum kann man sehen
wie hoch er fliegen kann.

So leise kommt der Abend,
Schließ deine Augen langsam
und hör den Wind!
Die Burg beginnt zu weinen.

Du verschwindest... und es regnet
Es ist kalt, unangenehm,
Nur der Gipfel bleibt so stark,
stolz und ruhig wie der Mond.

"LE PETIT PRINCE"

UNE HISTOIRE SUR LES CHOSSES QUI
COMPTENT VRAIMENT,
PAR ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Capră Ionela Georgeta,
"Le Petit Prince" n'est pas seulement un livre pour enfants, mais une véritable leçon de vie pour les lecteurs de tout âge. Écrit par Antoine de Saint-Exupéry, ce récit sensible et profond nous invite à redécouvrir la valeur des choses simples, des émotions sincères et des liens qui nous définissent en tant qu'êtres humains. À travers un petit garçon venu d'une planète lointaine, l'auteur nous emmène dans un voyage à travers l'univers, où les rencontres symboliques et les réflexions sur la vie prennent une signification particulière. Bien que l'intrigue semble simple, l'histoire est pleine de significations cachées.

Le Petit Prince rencontre des personnages étranges - un roi, un vaniteux, un ivrogne, un allumeur de réverbères, un homme d'affaires - qui reflètent les défauts du monde des adultes : la vanité, la cupidité, l'absurdité des règles. Ces rencontres mettent en évidence le contraste entre la pureté de l'enfance et la superficialité du monde adulte. Un élément central de l'histoire est la relation entre le petit prince et sa fleur, une fleur unique et précieuse à ses yeux. Elle symbolise l'amour, l'attention, mais aussi la responsabilité. Les paroles du renard - "On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux" - restent l'une des leçons les plus émouvantes et puissantes du livre.

Avec un style simple mais poétique, l'auteur réussit à transmettre des idées profondes avec délicatesse et sincérité. Les illustrations réalisées par Saint-Exupéry lui-même ajoutent une touche de tendresse et rendent l'histoire encore plus spéciale.

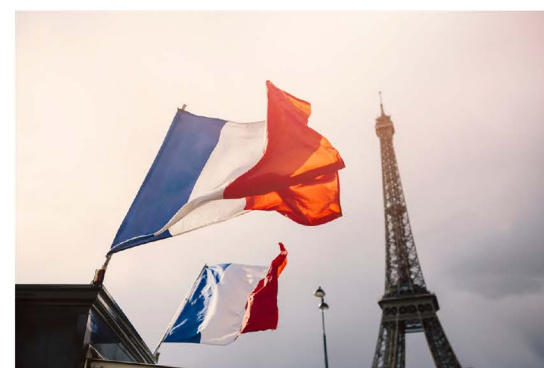
Je recommande "Le Petit Prince" à tous ceux qui veulent se souvenir de la beauté de l'enfance, de l'importance de l'amitié et de la valeur des choses invisibles aux yeux, mais essentielles pour le cœur. C'est un livre à lire et à relire, car il offre chaque fois une nouvelle perspective sur la vie.

Les symboles de la France

Durac Lavinia Maria

La France est l'un des pays les plus connus au monde, non seulement pour son histoire riche et sa culture raffinée, mais aussi ses symboles nationaux qui représentent la liberté, l'unité et la fierté du peuple français. L'un des symboles les plus importants de la France est le drapeau national, composé de trois bandes verticales de couleur : bleu, blanc et rouge. Ces couleurs ont été adoptées pendant la Révolution française et symbolisent la liberté, l'égalité et la fraternité - les valeurs fondamentales de la nation française. Un autre symbole fort est l'hymne national appelé "La Marseillaise". Il a été composé pendant la Révolution française et il exprime le courage et la lutte du peuple français pour la liberté. Ses paroles pleines d'énergie inspirent le patriotisme et l'unité.

Le coq gaulois est aussi un symbole de la France, surtout dans le domaine du sport. Il représente la vigilance, la fierté et le courage et on le voit souvent sur les tenues des athlètes français. Il ne faut pas oublier la Tour Eiffel, symbole de Paris et de tout le pays. Même si ce n'est pas un symbole officiel, elle est reconnue dans le monde entier comme un signe distinctif de la France et son élégance. Les symboles gastronomiques de la France jouent également un rôle important. Comme nous le savons déjà, une culture se goûte d'abord, puis se connaît réellement. Quoi de plus agréable que de se promener dans les rues de Paris et de sentir l'odeur invitant du pain chaud, de la fameuse baguette française ou des délicieux croissants que le Parisiens mangent, en terrasses, le matin avec du beurre de la confiture ou du café. Qui de plus français que de goûter des fromages accompagnés de quelques crackers salés à côté et d'un bon vin? On peut même inclure les desserts comme choux à la crème, la crème au sucre brûlé ou les fameux macarons fondants. Nous avons déjà suscité votre curiosité n'est pas? Tous ces symboles contribuent à l'identité nationale de la France et aussi ils sont des raisons pour visiter la France.

MAGIA EXPRESIILOR DIN LIMBA LATINĂ

Nicolaie Selena Alisia

Încă din primii ani de școală, mi-au plăcut expresiile scurte care spun mult într-un singur rând.

De curând, am descoperit că multe dintre ele vin din limba latină, limba vechilor romani. Deși latina nu se mai vorbește astăzi ca limbă maternă, expresiile ei sunt încă vii și folosite peste tot: în școală, în cărți, în filme sau chiar în viața de zi cu zi.

Un exemplu celebru este, „Carpe diem”, care înseamnă „Trăiește clipa!”. Mie îmi place mult această expresie, pentru că îmi amintește să mă bucur de fiecare moment, fără să mă stresiez prea tare pentru ziua de mâine.

Un alt citat faimos este „Non scholae, sed vitae discimus” -- „Nu învățăm pentru școală, ci pentru viață.” Când mă plâng că am prea multe teme, îmi amintesc de asta și înțeleg că școala nu este doar despre note, ci despre ce voi ști să fac atunci când voi crește mare. Prietenia este și ea un subiect important în expresiile latine. „Amicus certus in re incerta cernitur” înseamnă „Un prieten adevărat se cunoaște la nevoie.” Am observat și eu că adevărații prieteni sunt cei care rămân lângă tine nu doar când îți merge bine, ci și când ai probleme. Mi-a plăcut foarte mult și expresia „Scientia potentia est” - „Cunoașterea este putere.”

Ea mă motivează să învăț și să îmi folosesc mintea, pentru că doar așa îmi pot construi viitorul și visurile mele să devină realitate. Deși latina pare o limbă veche și complicată, expresiile ei sunt ca niște comori ascunse: spun lucruri simple și înțelepte într-un mod frumos. Le putem învăța pentru a ne exprima mai bine ideile și pentru a păstra vie legătura cu trecutul nostru.

În concluzie, expresiile latine nu sunt doar pentru profesori sau oameni de știință. Sunt pentru oricine vrea să înțeleagă lumea mai bine și să își îmbogățească vorbele cu puțină magie din vechime. Și, cine știe? Poate într-o zi voi inventa și eu o expresie care va rămâne peste secole!

PERFORMANȚE ȘCOLARE

Mă numesc Daria, sunt elevă în clasa a XI-a și am avut bucuria de a participa la Olimpiada Națională de Științe Socio-Umane, secțiunea Sociologie, desfășurată anul acesta la Cluj-Napoca. A fost o experiență pe care nu o voi uita curând – mai mult decât o competiție, a fost o călătorie de descoperire.

Drumul spre Cluj a început cu emoții mari, dar și cu entuziasm specific unui vis care devine realitate. Clujul m-a întâmpinat cu o energie aparte: un oraș tânăr, viu, cu oameni deschiși și o atmosferă perfectă pentru un eveniment dedicat ideilor și dialogului. Organizarea a fost impecabilă, totul bine pus la punct, iar condițiile oferite au fost mai mult decât decente – ceea ce a făcut totul mult mai ușor de trăit cu inima deschisă.

Înainte de probă, am simțit o emoție ciudată, dar frumoasă. Eram printre tineri din toate colțurile țării, pasionați de aceleași subiecte, de aceleași întrebări despre lume, societate și om. Ne-am conectat rapid, vorbeam despre concepte complicate și despre noi în același timp. A fost o comunitate, nu o competiție.

Proba scrisă a fost o provocare – dar una care m-a făcut să simt că sociologia chiar are viață. Nu era despre definiții seci, ci despre cum gândesc, cum leg realitatea de teorie și cum îmi exprim vocea. A fost personal și profund.

După probă, cele mai frumoase momente au venit în valuri: discuții târzii pe acoperiș, sub cerul Clujului, unde vorbeam despre societate, viață și viitor ca și cum lumea întreagă era doar a noastră pentru câteva ore. Răsete, idei aruncate printre steluțe și o senzație că ne-am găsit, măcar pentru puțin timp, într-un spațiu care ne înțelege.

PRAJEA DARIA- ELENA, 11C

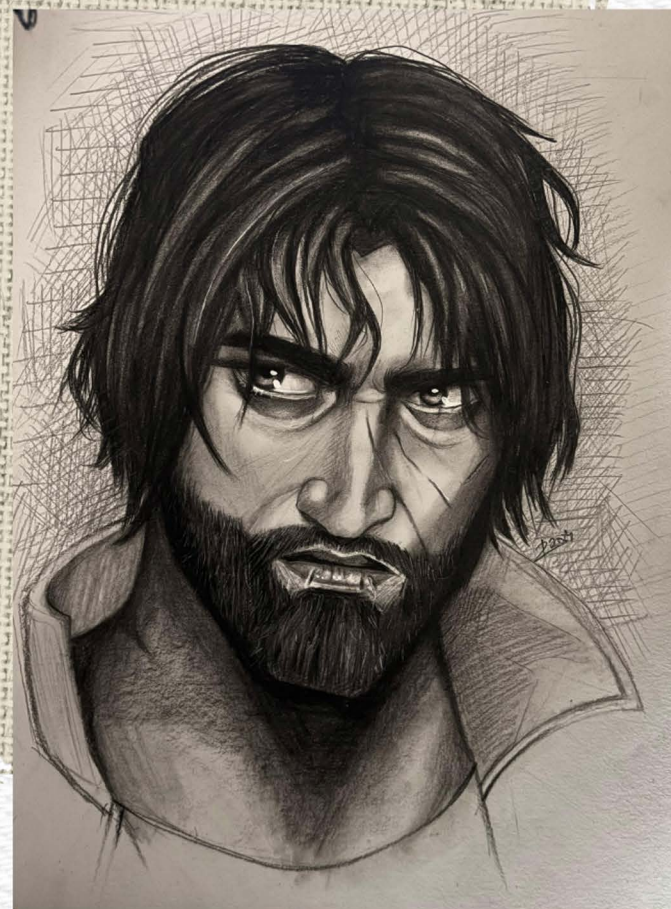
NICOLAIE ALESSIA LORENA, CLASA 12H

Anul acesta a reprezentat pentru mine un traseu complex, plin de provocări și un an dificil, marcat de pregătirea pentru Bacalaureat. Dintotdeauna am aspirat la ascensiune prin cunoaștere, depășindu-mi limitele, iar prin prisma experienței acumulate de-a lungul anilor în urma participărilor încununate cu succese la olimpiade, am decis să fac încă un pas înainte, participând la trei olimpiade.

Am început prin participarea la Olimpiada de Lectură ca Abilitate de Viață - OLAV, unde m-am calificat la etapa națională cu locul I. După susținerea probei A la etapa națională, am reușit să mă calific și la proba B, proba orală, în primele 25 de punctaje din țară. Ulterior, am obținut premiul I pe județ și calificarea la etapa națională la încă două olimpiade: Olimpiada de Limba Germană Modernă și Olimpiada de Cultură și Spiritualitate Românească. Perioada de desfășurare a Olimpiadei de Limba Germană a coincis cu cea de la OLAV și astfel, am luat o decizie dificilă, participând la Olimpiada Națională de Germană. După o săptămână intensă petrecută la Alba Iulia, m-am întors nu doar cu un bagaj de amintiri plăcute, ci și cu două premii: Locul al III-lea și Mențiune MEN. Sunt mândră de această performanță și mă bucur că am avut parte de sprijinul doamnei profesor Cristea Camelia în acest parcurs minunat.

Totuși, drumul meu nu se oprește aici. Sub îndrumarea doamnei profesor de limba română Andriescu Corina urmează să descopăr tainele sacralității și frumusețea literaturii române, în cadrul Olimpiadei de Cultură și Spiritualitate Românească. Aceste experiențe reprezintă trepte către dezvoltarea personală și pot deschide oricărui elev implicat orizonturi noi.

Sunt profund recunoscătoare pentru momentele deosebite din anii de liceu și privesc cu entuziasm spre ceea ce urmează

**DESENE DE
DRAGĂ ROBERTA**

👉 Scanează codul QR și pătrunde în lumea fascinantă a dansurilor tradiționale din Oltenia!
În acest videoclip, vei descoperi dansuri ancestrale care poartă istoria și energia regiunii: Călușul, cu mișcările sale sacre și ritualice, Galaonul, care te învâluie cu ritmurile sale de neuitat, Alunelul, care aduce jocul copilăriei în pași de dans, și multe altele!
Tradiții vii, ritmuri nemuritoare – simte energia Olteniei în fiecare pas!

👉 Curios cum o carte veche de 400 de ani poate schimba modul în care vezi lumea? Scanează codul QR și urmărește-l pe Ștefan Iacob Spătaru, elev la Colegiul Național „Elena Cuza”, vorbind despre Don Quijote – eroul care a avut curajul să creadă în visuri imposibile. Idealism, realitate, umor și o întrebare esențială: suntem nebuni... sau doar visători?

„Un microcosmos infinit – călătoria spre sine – Proză de Iacob-Ștefan Spătaru Ștefan. Cum ar fi dacă ai descoperi că, în mijlocul universului, nu se află stelele... ci tu? În „Un microcosmos infinit”, autorul scrie despre acea voce interioară care ne trezește, ne provoacă și ne transformă. E o călătorie prin labirintul ființei, în care întrebările devin mai importante decât răspunsurile. Textul pulsează de poezie și introspecție. Cititorul nu e doar martor, ci călător – urcă și coboară pe treptele sufletului, până când descoperă: „Ești iubirea care topește orice formă de ură.” Asta nu e doar literatură. E o revelație.

Liceenii Rock 'N Roll

Clara Ghiță,

Încă nu pot să concep faptul că voi termina liceul în două luni. Este un gând suprarealist, o frază de început de roman melodramatic, din acela pe care îl citeai într-a cincea în timp ce mâncai cireșe reci în vacanța de vară, visând la propriul tău viitor strălucit de licean proaspăt înrolat. Toată lumea spune că anii de liceu trec atât de repede încât nu ai timp nici să clipești și, inițial, nu am vrut să cred asta – clasa a 12-a părea îndepărtată, un mit. Totuși, nu sunt tristă. Nostalgia vine mai apoi, fie că vrei sau nu. Nu am, neapărat, regrete. Poate doar faptul că oricât ne spunea doamna dirigintă să ne implicăm mai mult, să fim mai deschiși, noi stăteam în bancă privind-o cu ochi mari, atenți, însă, în esență, eram pasivi, părând toți niște versiuni tinere, moderne ale lui Akaki Akakievici din Mantaua, lui Gogol: mergeam în fiecare zi la școală ca niște „funcționari” conștiincioși, dar monotoni, pe care aproape nimic din jur nu îi stimula, nu îi făcea să iasă, așa cum zicea tot doamna dirigintă, din eterna lor stare de apatie. Sau poate semănam mai mult cu acei organisme acvatic, primitive, care încearcă și ele să-și croiască un drum pe scara evoluției. Oricum ar fi, am reușit să mă dezvolt din stadiul de cefalocordat (elevă umilă de clasa a 9-a) la cel de delfin sau... chit (elevă de clasa a 12-a care citește, înțelege și chiar este cutremurată de Iona lui Marin Sorescu, plângând la final). Pot spune că această transformare complexă a avut loc pe parcursul mai multor ani și ea se datorează exclusiv liceului. Clara din prezent

le mulțumește celor care au cunoscut-o și au suportat-o pe Clara din trecut, în toate formele ei de agregare – ba chiar au înțeles-o și au avut încredere în ea.

Clasa a 9-a a fost, așa cum toată lumea își poate imagina, un an de tranziție și, de altfel, singurul an de liceu care mi s-a părut interminabil. Nu îmi amintesc prea multe, doar faptul că eram curioasă să-mi cunosc noii profesori, care îmi vor fi alături până la capăt, și că îmi era frică să chiulesc. Stați liniștiți, naratoarea a trecut peste această fobie între timp. Un eveniment a marcat, însă, existența mea placidă din acel an. Doamna dirigintă (personaj recurent, care, după cum probabil ați putut observa, este și personajul cheie), ne-a rugat pe fiecare din clasă să scriem despre o carte pe care am citit-o de curând și să o prezentăm în fața clasei. Eu am scris vreo zece pagini despre Bătrânul și marea de Hemingway și, în afară de faptul că probabil am plictisit până si ceasul de pe perete, a fost un exercițiu captivant, care m-a făcut atât să fiu mai deschisă față de colegi, cât și să am ocazia să aflu mai multe lucruri despre ei, pentru că romanele care ne plac ne caracterizează ca persoane.

Prima și, de altfel, singura excursie cu clasa de până acum a avut loc în urmă cu un an, când am mers la Sibiu pentru a vizita târgul de Crăciun, amintire care continuă să rămână cea mai frumoasă memorie din timpul liceului

Nu s-au întâmplat lucruri mărețe, dar au fost două zile cu adevărat minunate, cu iz puternic de iarnă și de sărbători, în care ne-am bucurat cu toții că suntem acolo, împreună. Ne-am plimbat pe străzile pavate, cu clădiri colorate, vintage, ne-am spart economiile pe dulciuri din târg (și pe cărți overpriced), și am stat până târziu cu cele mai bune prietene ale mele în camera de hotel, mâncând mere pe băț glazurate cu zahăr de un roșu intens, artificial, la fel de intens ca doza infinită de energie care ne cuprinsese brusc acolo.

Privind spre viitor

PUȘCU REBECCA

Nu am trăit acești ani formativi de liceu precum Mircea Eliade, nu vă imaginați că printre aceste rânduri o să găsiți material pentru un roman. Totuși, vreau să dau curs nostalgiei pe care o simt și să relatez câteva amintiri, care vor rămâne veșnic în memoria mea afectivă. Voi începe prin a-mi acorda întreaga recunoștință unui profesor excepțional, care m-a ajutat să-mi descopăr afinitatea pentru filologie. Dascălul acela este doamna dirigintă, o persoană cu adevărat implicată în arta pedagogiei, caracterizată de o erudiție aparte. Eco-ul aceluiași îndemn răsună și acum prin mintea mea, cu aceleași inflexiuni, rostit de doamna dirigintă: „Nu vă mai complăceți în această stare de comoditate!”. Insistențele doamnei au fost răsplătite, într-un final, atunci când eu și prietena mea cea mai bună ne-am înscris la concursul de creație și interpretare „Ana Blandiana”. Procesul creator a durat câteva săptămâni iar competiția s-a soldat cu un succes pentru noi, clasându-ne pe primul loc la secțiunea de interpretare. Nu ne-am fi imaginat nici în ruptul capului că scurtmetrajul nostru modest ne va aduce locul pe podium, dar încrederea dirigintei a fost mai puternică decât a noastră.

O altă întâmplare marcantă din viața de licean a fost victoria clasei noastre în urma concursului organizat pe 15 ianuarie, cu ocazia sărbătoririi nașterii lui Mihai Eminescu. Ne-am îmbrăcat la patru ace, cu ochelari fumurii de soare. Ne-am fotografiat în fața unei catedrale gotice, cu cărțile de poezie în mână și am editat fotografiile în așa fel încât să părem scoși direct din filmul „Nașul” de Coppola. Am reușit să cucerim publicul și am câștigat o zi liberă de școală. Vă puteți imagina bucuria noastră, ne făceam deja planuri pentru Hollywood. Dacă nu v-am convins cu această povestioară, vă las poza aici ca să puteți trage voi concluziile...

Nu pare chiar un cadru scos din filmul „Liceenii”, dar avem și noi flerul nostru.

Am început să simt ireversibilitatea timpului pe propria-mi piele, pare că orice moment este efemer, trăit cu frica de consumare a lui. Chiar dacă timpul trece, amintirile rămân, trainice și nepieritoare. Nostalgia poate fi fatală, mai ales atunci când toate memoriile te copleșesc dintr-odată, dar ele sunt cele care ne fac oameni.

Aș mai vrea să vorbesc și despre orele de curs, care se transformau în dezbateri lungi despre subiecte diverse, legate de materiile respective. Ne exprimam opiniile atât de radical, de parcă ar fi fost adevăruri acceptate universal. Totuși, micile animozități care se formau în timpul orei se estompau după terminarea ei. Discuțiile din timpul orelor ne-au dezvoltat spiritul critic și vocabularul, iar bobocii clasei a noua au înflorit cu ajutorul dascălilor coordonatori. Am legat, de asemenea, prietenii care sper să reziste în timp, indiferent de circumstanțe. Împreună, am dus o viață boemă, specifică filologilor, iar discuțiile acompaniate de o ceașcă de cafea au devenit un motiv recurent al experienței noastre liceale. Acum, ne așteaptă o probă a maturității, după care fiecare își va urma propriul drum.

VIAȚA DE LICEAN

LA COLEGIUL
NAȚIONAL „ELENA CUZA”
Cismaru Raluca
Atanasie Alessia

Liceul nu este doar o etapă a vieții, ci un univers întreg, plin de emoții, descoperiri și momente care ne definesc pentru totdeauna. Iar pentru cei care au norocul să-și petreacă acești ani la Colegiul Național „Elena Cuza”, fiecare zi va fi ca o pagină dintr-o poveste care va rămâne în sufletul nostru. Începutul este întotdeauna copleșitor, deoarece pășești într-o lume nouă, cu oameni necunoscuți, profesori care impun respect și materii care te pun în dificultate, dar toate aceste lucruri formează una dintre cele mai importante etape din viața ta, și anume anii de liceu. Liceul nu se bazează doar pe note și teste, ci pe amintirile și conexiunile pe care le legi.

ALEGEREA LICEULUI

După susținerea examenelor de capacitate, alegerea unui liceu și a unui profil potrivit poate fi o decizie copleșitoare. Din propria experiență pot spune că liceul în care ești face o diferență majoră, poate influența atât prezentul, cât și viitorul.

De la începutul clasei a VIII-a am știut exact ce decizie voi lua după susținerea Evaluării Naționale. Alegerea mea a fost bazată pe principii și standardele pe care le am, așteptările și visele pe care mi le-am impus. Această decizie nu a fost regretată deloc. Așa cum îmi doream, visele mele au fost încurajate și susținute. În acest liceu am putut să experimentez cum e să-ți trăiești viața de licean în echilibru, cu o educație responsabilă.

DESPRE COLEGIUL NAȚIONAL „ELENA CUZA”

Colegiul Național „Elena Cuza” este unul dintre cele mai dezvoltate licee, cu dotări tehnologice avansate pentru a ușura orele de curs, cu proiecte internaționale pentru dezvoltarea elevilor, precum schimburile de experiență sau proiectul Erasmus. De altfel, există și o variație de concursuri la care participă elevii, spre exemplu echipa de robotică RaSky, cunoscută pentru abilitățile impresionante de programare, echipa de dezbateri, premiantă, clubul de fotografie, olimpiadele care, în fiecare an, aduc noi premianți naționali, dar și proiectele realizate de către Consiliul Elevilor pentru dezvoltarea colectivului liceal.

În concluzie, acest colegiu de prestigiu are foarte multe de oferit, de la sălile de clasă îmbunătățite, până la profesorii devotați și comunitatea social dezvoltată a elevilor.

VIAȚA DE LICEAN

Primii pași făcuți în curtea liceului pot fi copleșitori. Poate te întrebi dacă ai făcut alegerea potrivită, dacă o să reușești să formezi prietenii cu colegii de clasă, dacă o să ții pasul cu materia nouă. Toate aceste lucruri stresante sunt rapid rezolvate încă din primele clipe în Colegiul Național „Elena Cuza”.

Din prima zi, am avut propriile temeri. M-am simțit ca un copil, cu vise mari, dar cu frici și mai mari. Cu trecerea timpului am înțeles ce este, de fapt, viața de licean. Am realizat că perioada aceasta este un amestec unic de emoții. E perioada în care începi să-ți dai seama cine ești, în care legi prietenii care pot dura o viață, în care te îndrăgostești pentru prima dată și în care înveți cum să depășești momentele grele. Liceul înseamnă și provocări, așa cum întâmpini și în viața de după adolescență, fiind pe cont propriu. Fie că e vorba de un test dificil, de teama de viitor sau de momente în care simți că totul e prea mult, înveți să treci peste. Înveți să fii puternic, să lupți pentru ceea ce-ți dorești, să te ridici după fiecare eșec.

Astfel, fără să-ți dai seama, anii trec. Ultimul clopoțel sună, lăsând în urmă coridoarele pline de amintiri, profesorii care te-au ghidat, colegii care ți-au fost familie și banca de la geam unde se auzeau râsete mereu, pe care cu siguranță scrie și acum numele meu. Realizezi că liceul nu a fost doar despre lecții și examene, ci despre cine ai devenit în acești ani. În Colegiul Național „Elena Cuza”, toate aceste lucruri sunt trăite la maxim. Spre deosebire de alte licee, acesta are ceva special, care nu poate fi explicat prin cuvinte, ci doar trăit.

Viața de licean este unică și specială, indiferent de liceul în care ajungi. Fiecare loc are farmecul său. Dacă știi să te adaptezi, orice experiență te formează, iar fiecare zi aduce ceva nou. Dintre toate locurile în care aș fi putut să petrec anii aceștia, eu mi-am găsit liniștea la Colegiul Național „Elena Cuza”.

Aici nu am învățat doar din cărți, ci și din propriile trăiri. Aici am râs, am visat și am crescut. Știu că timpul va trece, dar o parte din mine va rămâne mereu pe holurile acestui liceu, printre amintiri și emoții de neuitat.

Concursul Alfabetar ”Povestea rescrisă”, de copiii din clasa a III-a B sub îndrumarea doamnei Prof. inv. primar Lica Mihaela

Designed by Vecteezy

SAREA ÎN BUCATE
după Petre Ispirescu
(Poveste rescrisă de Ingrid Zăvadă)

A fost odată ca niciodată un împărat care avea trei fete. Într-o zi le întrebă cât de mult îl iubesc. Cea mare spuse că îl iubeste ca mierea. Cea mijlocie zise că îl iubeste ca zahărul. Cea mică spuse că îl iubeste ca sarea în bucate. La auzul acestor vorbe, împăratul o izgoni pe fata cea mică de la palat. Aceasta merse până ce găsi o altă împărăție.

Împăratul de aici avea două fete răsfățate care au luat-o drept slujitoare pe fată. Trecură anii, iar fetele împăratului se purtau cu dispreț față de fata cea mică.

Într-o zi împăratul se îmbolnăvi. Cele două fete ale lui nu se oboseau să îl ajute, dar în schimb fata îl ajuta cât putea de mult. Într-o dimineață, împăratul le chemă pe cele trei fete și le întrebă cât de mult îl iubesc. Prima fată a spus că îl iubeste ca zahărul, a doua fată a zis că îl iubeste ca mierea, iar ultima a zis că îl iubeste ca sarea în bucate. Împăratul a cântărit bine spusele fetei și a hotărât ca, atunci când el va muri, fata să devină cea mai mare din împărăție, știind că, prin bunătatea sa, va avea grijă și de surorile ei vitrege.

